

Oázis

Új kor, megújuló
szeretet

Sebeinkből élet

Barátok kellenek

A világ dolgai által
eljutunk Istenhez

Nem véletlenül történt,
ami történt

2011/3.

OTTHON A VILÁGBAN

LÁNYTÁBOR 18+

Reméljük, hogy örömmel és várakozással veszitek kezetekbe kis újságunkat! Megtapasztaltuk, hogy egy-egy cikk az Oázisból milyen sokat tud adni, hogy például a nehézségek idején mennyi erőt lehet meríteni egy-egy család történetéből, az életük eseményein átsejlő isteni jelenlétről. De azzal is szembesültünk már, hogy milyen nehéz néha írni. Sok erő kell ahhoz, hogy leüljünk a számítógép elé, és mondatokká formáljuk azt a bennünk hömpölygő bizonyosságot, hogy Mennyei Atyánk velünk van életünk minden eseményében (még ha nem is mindig úgy, ahogyan mi azt gondoljuk). De hát ez a schönstatti út: egy kis áldozatot hozunk.

Ez a mostani szám így igazán schönstatti. Mivel szeptemberben jelenik meg, ehhez nyáron kellett cikkeket írni. A nyár, nyaralások, programok és szabadság idején viszont különösen nehéz cikket írni. Sokkal érdekesebb dolgokat lehet helyette csinálni. Lapzártáig nem is jöttek írások a házigazda régiótól, csak egyetlenegy. Ezért megkértük a soproniakat újra, hogy segítsenek, hisz nélkűlük nincs Oázis. Írják meg, hogy az életükben hol tapasztalták a Jóisten keze nyomát. És ők hősiesen segítettek. Bár nem volt éppen alkalmas az időpont a nyaralások miatt, rövid volt a határidő, mégis nagyon értékes cikkeket küldtek, melyeket Ti is olvashattok az újságban. Talán ez is az új kor megújuló szeretete. Hogy akkor is írnak az életükről, amikor az nem fakad belőlük maguktól, amikor hétágra süt a nap, és gyönyörű nyár

van, akkor is leülnek a számítógéphez. Köszönjük Nekik, hogy tettek értünk! Köszönjük a soproniaknak, hogy bepillantást engedtek életükbe, gondolataikba, hogy tettek azért, hogy az Oázis feltöltsön bennünket.

Köszönjük észrevételeiteket, javaslatokat, amivel támogatójátok munkánkat! Az újság külső megújulásán még dolgozunk, ennek részeként fényképpályázatot is hirdetünk a következő számban. Addig is gyűjtsetek össze jól sikerült képeiteket, mert a legjobb képeket díjazzuk! (Részletek a téli Oázisban). Jó ötleteitek eredményeképpen sikerült egy olcsóbb nyomdát is találnunk, és még más módon csökkenteni a kiadásokat. Sajnos azonban még sokan nem küldték el az előállítási költségre szánt összeget. Kérünk Benneteket, hogy utaljatok át 1500 Ft támogatást a kiadásokra az Egyesület (73200134-10000434) számlaszámára!

Kívánunk Nektek jó olvasgatást, hogy az Oázis feltöltsön Benneteket, hogy segítsen megújulni ebben az új korban!

Éndekidő, Orsi, Zoli

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....	3	Van/Nincs boruk!.....	47
Tartalom	4	Gyerekszaj.....	48
Esszé	5	Hírek	49
Mindennapjaink.....	8	CSAK.....	51
Frissítő.....	20	Fiatalok Oázisa	53
„Bak-elit”	22		
Kentenich atya tanításából.....	25	Jelenlegi számunk házigazdája	
Tedd könnyűvé	26	a Soproni Régió volt,	
Nyári emlékek I.	29	köszönjük a munkájukat!	
Ószidő.....	33	Őket a Pécsi Régió követi.	
Gyereknövelde.....	34	A következő Oázis központi témája:	
Életünk.....	36	Jó család – jó egyház	
Gólyahír.....	40	Lapzárta: 2011. november 15.	
Atyaév	41	Várjuk írásaitokat a következő címre:	
Kincsesláda.....	43	oazis@schoenstatt.hu	
Filmajánló.....	43		
Oázis könyha	46		

OÁZIS 2011. október, XXI. évf. 3. (63.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

• **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
 • **Készítették:** Balogh-Palásthy Anna Mária, Bartal Miki, Billes Viktor, Bodó Márton és Rita, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, ifj. Fehér Zoli, dr. Gál László és Szilvi, Guld Beáta, Heiszer Csaba, Horváth Gergely, Jancsó Péter és Csilla, Kozma Judit, Kuslits Károly és Panka, Komáromi Mari, Lőw Péter és Helga, Makó Csaba, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Radnai István és Márti, Radnai Kinga, Radnai Petra, Rubovszky Marcsi, Sallainé Karikó Éva, Szelestei Rita, Oláh Éva, Oláh Gyöngyvér, Szatmári Zsolt és Anikó, Ther Tamás, Török Orsi, Varga Erika, Varga Móni, Varga Réka, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, Zajkás Péter

• **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
 • **Képszerkesztő:** Lőw Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
 • **Címlap:** Az Oázis szerkesztőségének csapata
 • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
 • **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Egy új, laikus vallásosság szükségessége

A középkor Egyházában nagyon erős volt a szerzetesség eszménye. Olyannyira, hogy ezt tekintették az egyetlen tökéletes állapotnak.

Mintha a házasság szentsége csak amolyan másodrangú szentség lett volna; mintegy engedmény a világ, a bűnös test miatt. Még manapság is sokféle találkozhattunk az Egyházban ezzel a felfogással: „Ha Istennek igazán tetszeni akarsz, akkor szüzenességi fogadalmat kell tenned! Aki megházasodik, annak „vége”! Jó, jó, ő is üdvözülhet, de a Mennysországnak csak egy félreeső sarkában kaphat helyet. Isten közelében, a Szűzanya palástja alatt semmi keresnivalója sincs annak, aki nemi életet él. Vagyis, aki szent akar lenni, annak a szerzetesi eszményt, vallásosságot kell valahogy követnie, megvalósítania.

Ez a felfogás sajátos zavart magartást eredményez a világ dolgaival szemben is. Hiszen a szerzetesi vallásosság eszménye magában foglalja a világtól való elfordulást is. Ha tehát mi, akik a világban élünk, mégis szentek akarnánk lenni, akkor úgy kell élnünk, mintha nem is a világban lennénk; csak mintegy féllábbal állva benne, a másikkal pedig megpróbáljuk elrúgni magunktól a világot. Ez a vallásosság-eszmény az oka a

laikus keresztények óriási belső bizonytalanságának. A világ ugyanis tele van új, csodálatos felfedezésekkel.

A földi javak tömege egyre vonzóbbá teszi a világot. És ha mi, keresztények, abban látjuk a dicsőséget, a nagyságot, hogy ezt a világot megvessük, akkor mindent átengedünk a pogányoknak. Őrájuk hagyunk minden felfedezést, engedjük, hogy ők aknázzanak ki mindent, és legyenek nagyok vele. Mi pedig behúzódnak egy félreeső sarokba.

Ma új életérzés költözik az egész Egyházba: a mai emberiség életérzése. Ennek eredményeképpen a földi dolgok jobban előtérbe kerülnek.

Utat kell mutatni a mai laikus kereszténynek, hogy hogyan fogadja el a földi dolgokat, hogyan használja őket, hogyan értékelje azokat, és hogy hogyan válhat általuk szentté! A modern kor eseményei által Isten vezet az Egyházat. A kor szava Isten szava! De ha az Egyház csak önmagában élt volna a Földön, akkor Isten legnagyobb sajnálatára sokfé-

Utat kell mutatni a laikus keresztényeknek, hogy hogyan fogadja el a földi dolgokat... hogyan válhat általuk szentté!

le haladás egyáltalán nem következett volna be.

Figyeljük csak meg, hogy egész vallásosságunk, gondolatvilágunk és szokásaink valamiképpen még a szerzetesség jegyeit hordozzák magukon. Ez azonban ellentmondás! A szerzetesnek lehetőleg el kell hagynia a világot, nekünk, világi keresztényeknek pedig az a küldetésünk, hogy belépünk a világba. Meg kell tanulnunk újfélékppen keresztény módon szeretni a világot és benne élni. A pénzt, a vagyont, az emberi természet szépségét, a művészeteket, a tudományt Isten laikus szemével nézni és szeretni! Vagyis ki kell alakítanunk egy sajátos laikus vallásosságot, mely meglátja Istent a földi, a világi, az emberi dolgokban, örül nekik és szol-

gálja velük Isten terveit. Ha ezt nem tanuljuk meg, vége a katolicizmusnak!

Az új vallásosság bölcsője

Az új laikus vallásosság kimunkálását a házasságban, a családban kell és lehet kibővíteni. Amit előbb a világról, a világi dolgokról mondtunk, elmondhatjuk a házasság sajátos körülményei közt a testről. A „bűnös test”, amit sanyargatni, megtagadni kell... – ez nem a családok útja! Mi örülünk a testünknek, a párunk, a gyermekeink testének! Szeretjük őket! Ez a szemléletváltás valóságos forradalmat jelent!

Ha a testet természetes valóságában nézzük, megállapíthatjuk, hogy az:

- Isten alkotása,
- a lélek társa,
- a jövő örök boldogság részese.

Ez az alapja a test iránti tiszteletünknek. Nemcsak a saját testem, hanem a társam teste iránt is tisztelettel viseltetem. Akkor is, ha a házasságban jogszerűen is nekem adta; sőt, annál inkább felelős vagyok érte.

Mi tehát a családos világi keresztények sajátos apostoli feladata? Nemcsak arról van szó, hogy gyakrabban kell áldozni és jobban szeretni a Szűzanyát! A létünkkel kell megmutatni, hogy a világ dolgai, a család, a szerelem, a test szeretete által eljutunk

A létünkkel kell megmutatni, hogy a világi dolgai által eljutunk Istenhez..

Istenhez. Vagyis nem helyes azt mondani, gondolni, érezni, hogy a családi élet zajossága, a gyerekek, a házastárs állandó zavargásai miatt otthon nem tudok elmélkedni és imádkozni. Ezért tehát odahaza csak a legszükségesebbeket teszem meg, és aztán elmegyek a templomba. Otthagynom őket és inkább a plébánián segítek, apostolkodok, hogy így megmentsem a lelkemet. Isten ugyanis azt kívánja tőlem, a leglényesebb feladatokat abban láthatom, hogy jelen vagyok otthon a családban.

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy részt veszek a gyerekek nevelésében; megbeszéléseket tartok erről a társammal; olvasok róla; állandóan nevelem magamat is, hogy erőt adjak így a gyerekeknek. Tehát nem mondom, hogy már elfáradtam, hagyjatok pihenni!... Ez a másik

véglet! Az egyik mindig menni akar, a másik mindig pihenni! Nehéz megtalálni a középutat. A létrend szerint, ha családos vagyok, akkor a fő apostoli tevékenységem a családomé! Itt van a fő felelősségem!

Ha tehát családos emberként Istennek tetsző életet akarok élni, akkor a sajátos laikus vallásosság elsősorban arra indít, hogy a családomért éljek. Ugyanez érvényes a nemi életre, a házastársak közötti szerelmi kapcsolatra is. Nem lehet ezt mintegy adalékként, mellékesként kezelni! A nemi élet hozzátartozik a létrendhez, a lényem, a vallásosságom lényegéhez. A szerelmünk tehát út, mely Istenhez vezet.

(Küldetésünk titkai 12.
(Szerelem és szeretet)
– szerkesztett változat)

Meghívó

Előzetesen tájékoztatunk minden kedves érdeklődőt, hogy a Családakadémia 9. évfolyamának küldetésünnepére 2011. december 3-án Sopronban 15 órai kezdettel kerül sor.

A helyszín szervezése még folyamatban van. A diplomákat Dr. Pápai Lajos győri megyéspüspök úr fogja átadni. Küldetésünnepünkre mindenkit nagy szeretettel várunk!

Szilvi és Laci

Apát festek a szívemből, hogyan megismerjem, s azzá váljak

Édesapámat csak fényképen láttam. Még csecsemő voltam, mikor autóbalesetben meghalt. Nem maradt azonban ismeretlen személy a számomra, hiszen édesanyám, nagymamám és a többi családtag sokat mesélt róla.

Néhány örökölt tulajdonságomra is a család hívta fel a figyelmét. „Olyan a hajad, mint édesapádé volt. Ennyi idősen Ő is pont ezt csinálta. Ez a mozdulat! Mintha csak apádat látnám!”

Később persze kiderült, hogy mint mindenkinek, neki is volt néhány kevés-

bé előnyös tulajdonsága, s mindezt öszveszevetve próbáltam meg magamban egy képet festeni – ha kicsit impresszionistát is – édesapámról.

Családom féltő szeretettel vett körül, így sose éreztem magam árvának. Keresztapám, nagybátyám révén erős férfi mintát is kaptam. Később, mikor édesanyám ismét férjhez ment, lett testvérem és nevelőapám is. Bár jó kapcsolat alakult ki vele és minden nehézség nélkül szólítottam apának, soha nem mélyült el igazán a viszonyunk.

Sokszor tört fel bennem a vágy édesapám után. Akivel megbeszélhetném életem kis és nagy kérdéseit. Akivel kirándulhatnék, focizhatnék, vagy csak úgy együtt lehetnénk. Boldog és közel teljes volt az életem, hisz’ annyian szerettek, de a vágy a szívemben csendesesen motozott a meg nem ismert szülő után.

Az Atya szeretete sokszor segítségemre volt. Mindig küldött valakit, aki édesapám hiányát enyhíthette. Gondoskodott a Jóisten arról is, hogy igazi példaképeket kapjak. Mert sok igaz, jó férfit ismertem meg. Nyitott szemmel járva, sok kis apró mozaikból rakosgattam össze a jó apa modelljét. Vanakitől a higgadságot, valakitől a felhőtlen vidámságot tanultam meg. Azt akartam, hogy mindaz benne legyen a képben, amit jónak tartottam, amire vágytam, amit fájóbb hiánynak éreztem.

A Jóisten humor nélkül nem nevel. Mikor megházasodtam és összeköltöz-

tem feleségemmel, két hónapon belül új lakótársunk akadt. A családi nehézségek miatt hozzánk költöző após jelenlétével egészen közletről tapasztalhattam az apa-lánya kapcsolatot. Láthattam, hogy a konfliktusok, nehézségek ellenére hogyan lehet mégis megtartani a szeretetkapcsolatot. Később, mikor kislányunk megszületett, nemcsak az otthoni terhek átvételében volt nagy szerepe a nagypapának, hanem az elsőszülött unokát is remekül kezelte. Így, és hasonló módokon vezetgetett az Atya az apává válás útján.

Azóta még két fiunk született. Hatalmas örömként élem meg a velük töltött időt. A közös legózásban, hancúrozásban, sportolásban remekül érzem magam apaként, igyekszem maximálisan jelen lenni, hiszen tudom milyen az, amikor ez nincs. Nagyon szeretnék gyermekeinknek jó apja lenni, hatalmas kedvvel és erővel dolgozom ezen. A Gondvise-

lés adott nekem egy olyan fiút, aki különösen finoman érzékeli ezt az örömteli közeledést, és rengeteg kedvességgel, ragaszkodással hálálja meg. Igazi apa-fia kapcsolat alakult ki közöttük.

Kedvenc időszakom a közös nyaralás, amikor egész nap együtt lehet a család, amikor van idő észrevenni a nö-

vekedés apró csodáit, amikor van lehetőség felfedezni a gyermeki értelem nyiladozását, amikor igazán apának lehet lenni. Mostanában azon gondolko-

dom, hogyan tudom munkarendemet átalakítani, esetleg munkahelyet is változtatni annak érdekében, hogy év közben is több szabadidőm jusson rájuk. Mert számomra az egyik legfontosabb szempont az, hogy többet lehessen a családommal, hogy ne csak este hét után, pizsamában találkozhassak gyermekeimmel.

Így formál a Jóisten a hiányból erényt, így fakaszt a sebeinkből életet.

Tündérkert

Nagyon szeretünk húgomékkal együtt nyaralni. Mi, felnőttek és a gyerekeink is szívesen vagyunk együtt. Azonban eltelt néhány év, hogy erre nem került sor, így nagyon vágytunk rá, hogy idén végre sikerüljön a közös nyaralás. Már tavasszal elkezdtem a helykeresést, szervezést. Több egyeztetés után végül a Szigetközre esett a választás.

Az elmúlt néhány évben azonban megnőtték a gyerekeink. Aggódtam, hogy már alig fognak velünk jönni. Megpróbáltam új típusú nyaralást szervezni. Nem sok közös programmal, hanem nagy szabadsággal (mindenki azt csinál, amit akar), este közös bográcsozással. Végül elküldtem mindenkinek a tervet, és a meghívást. Nem jött el mindenki,

de így is 2-től 20 évig terjedt gyerekeink életkora.

Engem viszont egyre több aggodalommal töltött el, hogy, jó lesz-e ez a nyaralás. (Mindenki nagyon le volt terhelve, így én voltam a főszervező, s enyém volt a felelősség.) Át tudunk-e hidalni ilyen korkülönbséget? Még soha nem kenúztunk, mesélték mások, hogy nagyon borulékony a csónak. Veszélyes zubogók vannak a Duna-ágakon, amelyeket el kell kerülnünk. Nem sodródunk-e véletlenül bele valamelyikbe? Megülnek-e a kicsik a csónakban, ha több órára elindulunk? „Megesznek benneteket a szúnyogok” – mondták többen is, akik hallották, hova készülünk.

A feszültség csak nőtt bennem egyre jobban. Végül a Szűzanyára bízam mindent. Kértem, hogy szervezze meg a nyaralásunkat, mert én nem tudom, és vigyázzon ránk nagyon.

A Szűzanyára gondoltam nagy hálával, akinek a kezébe tettem ezt a nyaralást. Mindent egészen a legapróbb részletekig kidolgozott.

Eljött az indulás ideje. Délután egy óra körül értünk a sátorhelyre. Szakadt az eső. A sátorozóhely szinte teljesen üres. Kedvünkre választhattunk helyet, ahol a sok sátrunk elfér. Az esőben nekiálltunk sátrat verni. Egy pillanatra felmerült bennem a kérdés, hogy nyaralásunk megáldásához miért kell ez az eső, de volt bennem egy nagy bizalom is, hogy a Szűzanya biztos tudja.

Egész éjjel esett, de reggelre gyönyörű napsütésre, tisztára mosdatott világra ébredtünk. Összeismerkedtünk a rajtunk kívül még ott sátorozó egyetlen sátor lakójával. Kiderült, hogy ő nagy evezős, csoportokat szokott vezetni a Dunán, sőt tanít is evezni. Mindjárt elkezdtek faggatni a kenúzás fortélyairól. Nem érkezett meg a csoportom a rossz idő miatt – mondta – ma délelőtt ráérek, és szívesen tanítalak benneteket.”

Mindjárt ajánlotta, hogy a „Tündéerkert” nevű helyen szálljunk először vízre, ő is odajön. A tanulás végül

gyorsan ment. Két órás gyakorlás után elindultunk egy hosszabb útra egy holtágon. Számunkra eddig ismeretlen csodálatos vízi világ tárult fel. Először a növényvilág ejtett ámulatba. Tündérrózsák, vízitök, sulyom, s még ki tudja mi minden virágzott körülöttünk. Aztán a madárvilág. Récék, ludak, vöcskök, gémek. A jégmadár smaragdos villanása. Még sosem láttam ilyent. Egy vízen úszó farönkön meg teknős napozott. Egyre bátrabbak lettünk. Néhány nap múlva kimerészkedtünk a nagyobb vizekre is. Újabb és újabb csodákra találtunk. Az aprónép sem ugrott ki a csónakból, hanem boldogan pancsikolt a vízben. Közben, hogy jó idő lett, megtelt a sátorozóhely is. Az újabbak alig találtak helyet maguknak. Egyik este fiam kedvese, aki szintén velünk volt, elővette a gitárját, és gyönyörűen énekelt Jézusról, Máriáról. Ez nekünk is meglepetés volt, nem tudtuk, hogy ilyen szép hangja van. Ahogy énekelt, egyre többen megálltak a sátraink körül, és hallgatták a zenét. Volt, aki megszólított minket, volt, aki elkérte az egyik ének szövegét.

Lassan (vagyis inkább gyorsan) közeledett a hétvége. Utolsó este mi is eltűntünk a szabadságunkkal (mindenki azt csinál, amit akar – volt a jelszó), és férjemmel elindultunk kettesben biciklizni. Egy helyen annyira szép volt a vízpart, hogy megálltunk, leültünk egy kicsit, és

csak néztük a vizet. A lemenő nap sugara ezer apró csillogással táncot járt a vízben. A partról füzek hajoltak a víz fölé, odébb a réti füzény lilája, az aranyvessző sárgája. „Tündéerkert” – mondtam. Itt minden tündéerkert.

A Szűzanyára gondoltam nagy hálával, akinek a kezébe tettem ezt a nyaralást. Mindent egészen a legapróbb részletekig kidolgozott. Az első nap esője, hogy legyen jó helyünk a táborban, és legyen, aki tanít bennünket evezni. A verőfényes napsütés egész héten, de nem kánikulával. Jó emberek, akik elláttak minket térképekkel, és sok jó tanáccsal. A gyerekek derűje, és a jó hangulat egész héten. A szép ének este. A legjobb sátorozóhelyet választotta a környéken, és... – itt már szinte elállt a lélegzetem a csodálkozástól –, mert nem volt egy darab szúnyog sem.

Csak szívtuk magunkba a sok csodát férjemmel. A csodát, amit láttunk magunk előtt, és a Szűzanya szervezésének csodáját. De végül csak elkanyarodtak a gondolataink a holnaphoz, az itthon váró sok, szinte megoldhatatlanul soknak látszó feladatunkhoz. Ámbár, ha a Szűzanyának ennyire fontos volt a nyaralásunk, talán fontos neki a munkánk is, csak azt is Rá kell bízni, a kezébe tenni, meg az egész életünket, s Ő tündéerkerté varázsolja azt is.

„Istennek az ő népe – az emberek – iránti szenvedélyes szeretet (...) oly nagy, hogy Istent szinte szembefordítja önmagával, szeretetével, igazságosságával.”

(Deus caritas est – XVI. Benedek)

Ne ítéld!

Többször is előfordult velem, hogy másokról csúnyát gondoltam. Aztán eljött az idő, amikor én is belekerültem abba korbá...

Amikor még nem volt gyerekem, sok anyát láttam fapofával rohanni, maguk előtt tolva a „szirénázó” babakocsit, vagy vonszolva egy síró kisgyereket: szívtelen anya! ...*aztán megtanultam, ha a baba éhes, legjobb ha minél előbb otthon vagyunk, vagy rohanni kell, hogy ne nyelje be a hideg levegőt, és a hisztis gyereket otthon a legegyszerűbb helyre tenni.*

Amikor játszótéren dolgoztam, láttam szülőket, akik nem foglalkoznak a gyerekekkel, csak beteszik a homokozóba, és egymással trécselnek ...*aztán egész nap otthon voltam, bezárva a kicsikkel, és alig vártam, hogy végre ők is és én is a magunk társaságában legyünk.*

Elhatároztam, hogy a mi hálószobánkban újszülött kortól gyereknek helye nincs! ...*aztán negyedik gyerekünk mégis odakerült, mert nem voltam hajlandó az éjszakai vándorlásra.*

Amikor esti csoporttalálkozón részt vett a 3 hónapos, mert nem akart aludni, azt gondoltam, micsoda gyenge szülők ...*aztán a mi kisbabánk is ott pihengetett a kezünkben nem is egyszer a csoporton és más összejöveteleken is!*

Amikor iskolás gyerekről mesélték, hogy délután 5-ig ül a tanulnivaló felett, azt gondoltam, ez tehetetlenség, jobban oda kellene figyelni ...*aztán második gyerekünk minden betű leírása után fél órát „pihent”, a számokról nem is beszélve.*

A nyári lelkigyakorlaton volt egy nálunk nem sokkal fiatalabb pár, három kicsi gyerekkel. Az édesanyján érezni lehetett a feszültséget, sokszor ideges volt a gyerekekkel, minden bosszantotta. Visszanéztem, és pontosan emlékszem, hogy pár éve ugyanilyen voltam. Az egész óbudavári hét alatt bosszankodtam a gyerekek miatt, és irigykedve néztem a még több gyerekes, sokkal türelmesebb anyukákat. Lám, most egy csepp ítélet sem volt bennem, hogy miért is ilyen-olyan ez az édesanya. Látnom a lehetőséget a fejlődésre, ahogy növekszünk a Jóisten felé, és egyáltalán nem számít, hogy ki mit gondol rólunk!

Isten karjaiban

Különösen nagy kihívás a nehézségek idején megújulni, növekedni a szeretetben akkor, amikor gondokkal küzdünk. A Szatmári család az elmúlt években sok keresztet kapott. Az édesanyát, Anikót kérdeztük arról, hogy hogyan lehet megújulni a szeretetben a próbatételek idején?

Tizenöt éves házások leszünk, öt gyermekünk van. Kezdetektől kisebb-nagyobb nehézségeket kaptunk, az első vetéléstől kezdve, majd két terhességet végigfeküdtem. Nagyon örültünk két kislányunknak, de szülés után szorongásos depressziós lettem, amit gyógyszerrel, pszichiaterral való feldolgozással együtt Isten gyógyító erejével küzdöttem le. Ilyenkor sajnos úgy

beszűkül az ember tudata, hogy Isten felé nyúló antennái se működnek jól, ezért rendbe kell tenni. Végig könyörögtem Istenhez, és bíztam benne. Kihozott a mélyből, és nagyon jó volt, hogy a férjem is biztatott, mellettem állt. Éjjel is beszélgettem velem, ha kellett. Az örömek mellett ez igen nehéz időszak volt, holott kívülről tökéletes volt az életünk. Új ház, gyerekek, a férjem elindította a vállalkozását... Mindez eléggé megviselt, azt gondoltam elég is két gyerek. Ráadásul Anna sokat sírt, éjjel pár órát aludtunk, s közben féltettük is, mert tudtuk, hogy a szívét majd műteni kell,

ami két éves korában bekövetkezett, és Anna maradéktalanul meggyógyult.

De a Jóisten nem így gondolta, és ajándékként éltük meg további három gyermekünk születését. Matyi neve azt jelenti: Isten ajándéka, Kincső igazi kincs, Benedek jelentése pedig áldott.

Házasságunkban is voltak problémák, férjem estig dolgozott, sokat voltam egyedül. A közös beszélgetések mindig lendítettek a kapcsolatunkon, aminek eredménye, hogy most már

évek óta hat felé hazazérkezik. A házasságunk sokat segített, láttuk, hogyan élnek más családok, hasonló cipőben járva. A szeretetünk, hűségünk egymás iránt soha nem ingott meg. Elfogadás, türelem, közös élmé-

nyek táplálják a kapcsolatunkat. Házasságunk előtt sokat kértem Istent, hogy olyan férjet kapjak, akit nagyon tudok szeretni. Megkaptam a társam, aki néha nem tűnik tökéletesnek, mint ahogy én sem vagyok az, mégis egymáshoz illünk.

Az elmúlt időszakban több problémával, nehézséggel kerültünk szembe, amelyek közül egy baleset és az azt követő műtét volt a legrosszabb. A természeti csapás vagy anyagi nehézség számomra könnyebben feldolgozható, ilyenekben is volt részünk, de amikor picit babával kerültünk kórházba, az ret-

tenetes volt, ugyanakkor megtapasztaltuk Isten szeretetét és szabadító erejét. Négy hónapos kicsi Bencénk leesett az ágyról, és a bölcső tartórúdjától behorpadt a feje. Másfél órás idegsebészeti műtétet végeztek rajta. Nagyon félttem, nehogy maradandó agysérülése legyen, közben lelkiismeret-furdalásom is volt a történetek miatt.

Az első sokkon túl rögvest Istenhez fordultam. Küldtem sms-t a barátainknak, hogy imádkozzanak értünk, hiszen többször megtapasztaltam a közös ima erejét. Olvastam a Bibliát, és annyi biztató Igét kaptam szabadításról, gyógyulásról, s, hogy ne féljek. („*Megsegíti az Úr az igazakat, oltalmazójuk a szorongatás idején. Megsegíti őket, mert Őbenne reméltek.*” Zsoltár 37:4) Az aggodalom teljesen átjárt, alig tudtam mással foglalkozni, és a többi négy gyermek gondja is ott volt. Ráadásul Kincső és Bence baba közt kis korkülönbség van, így őneki is hosszú volt az a tizenegy nap, amit külön töltöttünk. A rokonok segítettek Zsoltának, aki dolgozott, járkált a kórházba, és gondozta a gyerekeket. Sokat beszélünk telefonon is egymással. Tudtam, hogy minden rendben van otthon, ez megnyugtató. A gyerekekkel is imád-

koztunk együtt a kistestvér gyógyulásáért, és meghallgatta imáinkat a Jóisten. Jól sikerült a műtét, nem történt maradandó agysérülés, ráadásul a kórházban is nagyon jól viselte Bence. Első három nap nem is emelhettem fel, nem szoptathattam, és csak napi 2x2 órát lehettem vele az intenzív osztályon. Amikor már együtt lehetünk, nagyon örült neki, a fájdalmak ellenére sokat kacagott, kurjongatott, nagyon megszerették az orvosok, nővérek is.

Az örömeink mellett a nehézségek nem hagytak el. Nemrég volt egy olyan hetünk, amikor minden napra jutott valami „csapás”. Egy kicsit sok volt, de a Jóisten ott állt mellettünk. A nagy viharban villámcsapás miatt kiégett pár készülékünk, de nem lett bajunk. Másnap áradás volt, mert egy cső szétcsúszott. Következő napon majd megfűlt Bence, piskótát evett, de sikerült kiszednem a torkából. Majd Kincső esett el, felhasadt a tenyere csúnyán, telement kövekkel. Aztán darázstámadás ért. Egy raj rontott rám a kertben, mikor elemeltem egy zsákot. Fürtökben lógtak rajtam a darazsak, száz meg száz, s megcsípett kb. tizenöt, a fejemtől a lábujjamig. Nem volt kellemes. Vénás injekciót kaptam, így megúsztam csupán fájdalommal.

Ami a nehézségben erőt ad, az az imádság, a kedves bátorítás Isten és Zsolt részéről az Igén keresztül, a barátokkal való beszélgetés, a megtapasztalásokra való emlékezés, a család segítése. Jólesett minden együttérzés, kö-

zös beszélgetés és imádkozás. Sok biztatást kaptam az asszonykörös barátoktól. Valaki azt írta, hogy nagyon szeret a Jóisten minket. Így is éreztük. Kaptam egy zsoltár idézetet, amit kiraktam otthon: „*Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentí az Úr.*” (Zsoltár 34:20) A zsoltárokból sok biztatást olvasok, s az imanaplómban sok kedves Ige van bejegyezve, melyekből erőt merítek. Például: „*Vesd az Úrra terbedet, és gondot visel rád.*” (Zsoltár 55:23) „*Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják*

körül, népét pedig az Úr karolja át most és mindörökké.” (Zsoltár 125:2)

Úgy érzem, Isten karjaiban vagyunk, a szorongatás ellenére. Mindig bíztam a szabadulásban, ha nem is következett be azonnal. Bőven van miért hálát adnom a nehézségek mellett, hiszen annyi sok jót kaptunk. Tudatosan keresem is, miért lehetek hálás, s ma már könnyen megy, és sokkal örömtelibb lettem ezáltal. Sokszor tapasztaltam meg Isten segítségét, szabadítását, közelségét a bajban is. A mindennapi örömökre, az imádság erejére próbálok irányítani a gyerekeim figyelmét is.

Új korszak hajnalán

Tizennégy éven keresztül ábrándoztam róla, hogy majd eljön egyszer az az idő, amikor kicsit azzal is foglalkozom, amit tanultam sok éven keresztül az egyetemen. Persze nem sürgős, semmi gond, ha később, mint előbb... Közben négy gyermekünk született, és én valóban jól éreztem magam itthon. Az ember nem csak otthon van, és a háztartás kerekét forgatja, hanem ezzel-azzal kitölti az idejét. Én is így voltam vele, tengersok tennivaló akadt, sosem unatkoztam. Néha azért eszembe-jutott, hogy az idő közben telik, és még igazán előttem a tanári pálya. Aztán 14 év után, amikor a legkisebb gyermekünk is közel iskolás lett, lehetőség adódott egy közeli iskolában. „Csak” félállás. Hű, de pompás, éppen jókor! – gondoltam magamban. Hiszen micsoda óriási lehetőség, hogy végre bedobhatom magam. Az igazgató megkért egy mintaóra megtartá-

sára. Ez természetes, mint ahogyan az is, hogy ezt meg is tartottam.

De, könyörgöm, hogy lehet ennyire izgulni? Három nap nem alvás, két nap hasmenés, egy nap fejfájás... ki gondolta volna, én biztos nem, hogy ennyire bírok stresszelni, és ennyire nem bírok magamban. Hirtelen arra gondoltam, talán el is tévedtem. Váratlanul mindenekeft elhatalmasodott bennem az otthonos, meleg érzés: milyen rendben vagyok itthon. A mintatanítás utáni napokban egyszerűen villámként teregettem a ruhát, sistergett kezem alatt a portörő rongy vagy a porszívó. Igen, itt vagyok otthon. Ez való nekem. Három lépés jobbra: virágállvány, két lépés balra: mosogató. Ismerem, otthon vagyok, helyemen vagyok. De hát lehet-e eldobni évtizedes terveket, megfontolásokat, ábrándokat, ennyire könnyen, csak azért mert elsőre biztonságosabbnak mutatkozik minden

másnál a megszokott? Nem! Kalandra fel!

Két hét múlva befutott a telefonhívás, hogy a mintaóra alapján kiválasztottak. Nyomban nekem szegeződött a kérdés: kérem e valóban az állást, kötök-e szerződést? Reszketeg hangon mondtam: „persze, természetesen”. A következő beszélgetéshez kellett már a diplomák, nyelvvizsgák, mindenféle papírok. Mivel váratlan

volt a telefon, őszintén bevallottam (nem úgy, mint egy vérprofi munkavállaló), hogy azt sem tudom, hol vannak ezek a papírok. Mivel tizennégy éve egyszer sem volt egyik sem a kezemben. Amikor a szerződéskötéshez megemlítették, hogy egy erkölcsi bizonyítvány is kell, akkor zavar nélkül válaszoltam, hogy semmi baj, jóban vagyok a plébánossal, majd íratok vele egyet. Álmélkodva hallottam, hogy az erkölcsi bizonyítványt a postán kell megvenni és valami központi hivatal

osztja, ha csekken befizettem 3200 Ft-ot.

Hát igen. Tényleg igazán, szívvel-lélekkel főállású anya vagyok, alig kóstoltam bele eddig az életnek ebbe a felébe. Vajon érdemes ennyi izgalmat bevállalni? Vajon éppen úgy fogom tudni végezni a gyermekeim körül adódó millió teendő, mint mikor én magam nem dolgoztam? A szédülés környékez, ha rá gondolok, milyen új ösvényre léptem,

milyen meredeknek tűnik ez a magam álmodta új út. Lúdbőrös lesz a hátam, ha arra gondolok, ezt én szerettem volna, erre én jelentkeztem, ez az én dédelgett vágyam. „Csak” félállás – biztatom magam. De az új életforma félelemmel tölt el. Hű, a mindenit! Ezzel nem számoltam. Azt hittem, könnyebb lesz. Úgy gondoltam, adja majd magát. Negyvenévesen totál pályakezdő vagyok, de szívemben ott a remény, hogy pedagógusnak teremtett a Jóisten.

Dzsungelmánia – avagy hogyan kereszteltük meg a tömegemberséget

Ugye, hogy ismerősen cseng? Nem hallottatok róla? Akkor ti a Marson éltek! Na, nem..., azt nem hiszem, hogy titeket nem érint!

Többször előfordult már, hogy az utcabeliek – látva, hogy milyen sok gyerekünk van – megszólítottak, és ezt-azt ajándékoztak nekünk, mondván, biztos

örülnek neki a gyerekek. Így kezdődött nálunk is a népbútítás... A „kék házasi néni” adott egy zöld csomagot, benne néhány matricával. Nem hallottunk eddig ilyesmiről. A gyerekek persze egyből tudták, mi ez és mire jó. Magukévá tették a csomagot, majd nagyfiunk cserélgetni kezdett. Újabb csomagok érkeztek. Egy csomagot sem szereztünk „hivatalos” úton, nem szoktunk a Sparban vásárolni, ahol ezeket az állatos matricákat a vásárlás mellé adták.

A szomszéd néni, meg a kékházasi, meg a régi tanítvány anyukája... meg a csereberék...

Nem, mi nem leszünk függők! Segítség, nem akarunk tömegemberek lenni!! Esti fektetés: hol az apa? Te jó ég! Matricákat nézeget!

Ha már ilyen sok van, kellene nekik album, nem? Hát jó, apa elment a Sparba. Sajnos az albumok már rég elfogytak, de nicsak, valakinek félretettek, és véletlenül eggyel többet, megvan az

album, HURRÁ! Gyűlnek a matricák, sodródunk az árral, elindultunk a lejtőn, nincs megállás, SEGÍTSÉG! Még egy album, legyen már a lányoknak is... – még tartjuk magunkat, nem vettünk egy csomagot sem – esténként a háromjegyű számok tanulása.

Esti mese: hol az anya? A dolgozószobában rendszerezi növekvő sorrendbe a matricákat (végre egy logikai játék, amiben tuti nyer).

Lassan látszik a végkifejlet: két teli album, és több mint száz maradék matrica...

A Véletlent nálunk nagy I-vel írják: látjátok gyerekek, egyet sem vettünk, a kisujjunkat sem mozdítottuk: Mennyei Atyánk gondoskodik rólunk! Fantasztikus, hány emberrel kerültünk kapcsolatba, milyen régi barátságok éledtek újjá, a levelezőlistákon hónapok múlva is folynak a cserék, a könyvtárban cserebere délelőttöt hirdetnek, reneszánszát éli a postai levél... **Éljen a dzsungelmánia!**

Apa kereszt

Nem, apámat soha nem tudtam igazán szeretni. Alig-alig derengő gyerekkoromban hébe-hóba tűnt csak fel. Hatéves voltam, mikor elváltak, addig még csak-csak láttam. Bár ennél talán a semmi is jobb lett volna. Az, ahogy részegen édesanyámat veri, ahogy hajnalban menekülünk előle a szomszédba, vagy a megfélemlítés pillanatai még most is sebek a lelkemen. Nem csoda hát, hogy nem tudtam sze-

retni. Amikor kedves próbált lenni, azt is hamisnak, hazugnak éreztem. Hisz úgy tapasztaltam, semmi sincs mögötte.

Nem igazán tudom, mi történt vele pontosan. Volt másik felesége, meg számos élettársa, több vállalkozása csődbe ment, lassan felélte, amije volt. Időnként megjelent nálunk, hol gyakrabban, hol ritkábban. Azt tudom, hogy gyerektartást nemigen fizetett, édesanyám egyedül nevelt fel bennünket. Kemény

helyzetben kellett élnünk, és apám nem segített benne.

Aztán később, a nagymamám halála után hazaköltözött a szülőfalujába édesapjához. Innen kaptuk a hírt, hogy verekedésbe keveredett, és lecsukták. Hogy pontosan mi történt, nem

derült ki soha. Kés volt nála. Hét évet kapott. A segítségünket kérte. Csomagot, telefont, levelet, látogatást.

Sokat lázadoztam: Uram, miért engeded, hogy ez az ember még most is megkerítse az életemet? Nem elég, hogy annyi fájdalmat okozott gyerekkoromban, hogy máig magamon hordom azoknak a nyomát? Igyekeztem őt az eszemmel, az akaratommal sze-

retni. Látogattam, küldtem a csomagokat, írtam a leveleket. Amikor kijött a börtönből, testvéreimmel albérletet szereztünk, igyekeztünk támogatni, kapcsolatban maradni vele. Később a munkakeresésben segítettem neki, naponta gyűjtöttem a hirdetések az internetről, életrajzokat küldtem, néha még az élettársának is. Vagy például bevásároltunk, ha szükség volt rá. Mindig azt, amit erővel bírtunk.

Most megint előzetes letartóztatásban van. És én azt érzem, elfogyott az erőm, elég volt! Le akarom tenni ezt a terhet, mint egy hátizsákot, és jó messzire elfutni. És akkor kapok egy üzenetet Kentenich atyától: „Mindenkori, házastársunk, gyerekeink, barátaink olyanok, mint egy szent fonál, melyet Isten szerezte eresztett le a földre, hogy felemeljen minket az Ő szívébe.” Szép lassan próbálom megérteni, hogy mindez nem véletlen, hogy most a Jóisten nevel engem. Hisz lehetett volna másképp, (mert Istennél semmi se lehetetlen), de ez most így van. És nagy nehezen kezdek megújulni. Elindulok vissza a keresztemhez.

„A juhásznak jól van dolga...”

Első közös nemzetközi (német-magyar) családnapi Óbudaváron

Érdekes kísérlet alanyai voltunk több családdal együtt idén augusztusban. Mi lesz abból, ha különböző nemzetekhez tartozó, más nyelvet beszélő, más hagyományokkal, szokásokkal rendelkező családok vesznek együtt részt családnapiakon?

A végeredményen nem lepődtünk meg, mégis szeretnénk összefoglalni azokat a tényezőket, amelyek ezt a hetet mindnyájunk számára széppé, lelkileg gazdaggá tették.

A hét a szokásostól eltérően már szombat este elkezdődött, tehát egy

nappal tovább tartott, mint a hagyományos hetek. Ez lehetővé tette, hogy a hét közepén egy úgynevezett pihenőnapot lehessen beiktatni, amikor a délelőtti előadások helyett minden házaspár végigjárhatta a házaspárok útját, vagy annak egy részét, s az addig szerzett élmények kicsit leülepedhettek. Gyakorlatilag az volt a „program”, hogy a pároknak kettesben kellett a nap jó részét eltölteniük. Sokszor nem is ismerjük fel ennek fontosságát. Akik ezt eddig még nem próbálták ki családnapiakon, megízlelhetnék ennek gyümölcsseit, és valószínűleg hagyományos heteken is be fogják iktatni a programba.

A németek három családdal érkeztek. Sajnos a másik három családnak indulás előtt váratlan egészségügyi gondjaik akadtak, reméljük, hogy imáink meghallgatásra találtak, és már minden családtagjuk jól van. A német delegációt két schönstatti atya és egy nővér tette teljessé. Itt szeretnék külön írni pár szót az atyákról és a nővéréről. Nehéz dolguk lehetett azzal a tudattal idejönni, hogy a magyarok szívében Tilmann atya emlékével kell felvenniük a versenyt. Talán a schönstatti atya- és nővérképzést dicséri, hogy bár teljesen más és más egyéniségek voltak, felnőttekkel és gyerekekkel a nyelvi nehézségek ellenére azonnal megtalálták a közös hangot, a „lélek hangját”. Azon, hogy egy nővér profi módon gitározik és énekel, vagy hogy a két atya előadóművészekre jellemző kommunikációval és dinamikával vezette a záróestet, saját műsorszámokat is bemutatva, Schönstattot ismerve már szinte nem is csodálkozom. Két

dolog van azonban, ami ennél is jobban megérintett a velük való találkozáskor. Az egyik az, ahogy a német schönstatti mozgalmat bemutató prezentációjukban megismertették velünk, hogyan foglalkoznak fiatalokkal és házaspárokkal (nem tőlük tudjuk, hogy hogyan sikerült egy válságban lévő házasságot megmenteniük, s gondolom, nem ez az egyetlen), a másik pedig az, amit a személyes beszélgetések során tapasztalhattunk meg. A lelki mélység, a teljes odafigyelés, a nyitottság, a pozitív, konstruktív hozzáállás a problémákhoz. Nagy élmény volt a velük való találkozás.

Mint ismeretes, a németek és magyarok kicsit különböznek lelkületükben, habitusukban. Nagy kalandnak ígérkezett, hogyan tudjuk ezt áthidalni a német házaspárokkal közösen végzett lelki és gyakorlati munkában. Szép volt az egymásra gyakorolt hatás eredménye: ők néha magyarabbak lettek a magyaroknál, mi meg németebbek a németeknél. Az első nap kicsit meg is ijedtünk, ahogy a csapat német fele – az atyákat is beleértve – a magyarokra jellemző spontaneitáshoz (ami nem ritkán késéseket, pontatlanságot eredményez) minden lelki trauma nélkül azonnal alkalmazkodott. Szerencsére volt egy

határozott vezető házaspárunk, akik kellő hangerő és határozottság birtokában (néha még a nyájuk egybegyűjtésére használatos kolomp is előkerült) mederben tudták tartani a programot. A közös imádságokat és a szentmiséket egy-egy német és magyar család közös szervezőmunkája olyan lélekemelő élménnyé alakította át, ahol a két, néha több nyelv ellenére is mindenki értett mindent. A németek nagy hatást tettek ránk magas szintű erős zenei dinamikákkal, mi pedig talán őrájuk zenés-játékos produkcióinkkal. A záró esten már ők énekelték óriási lelkesedéssel, hogy „A juhásznak jól van dolga...”, mi pedig énekeltük és játszottuk az ő átdolgozott szonzeit.

Pár szó a hét érdemi részéről: talán az első ilyen alkalom miatti rendkívüli óvatosság vezette a szervezőket abban,

Dávid király zsoltárai

Bizonyára mindenkinek ismerős, hogy a mindennapi események által folyton változik körülöttünk a világ, és ezáltal bennünk is megváltoznak dolgok. Vannak apró alig észrevehető átalakulások, és vannak tudatos, saját döntéseinken alapuló változtatások.

Én is átéltem az általam irányított döntések mellett sok apró, látszólag nem feltűnő változást az életemben. Ezekben az volt a legnehezebb számomra, hogy a bennem élő Istenkép

hogyan válogatott előadói csapatot hallgathattunk (Varga Karcsi és Erika, Gódnay Róbert és Rita, Endrédi István és Cili, Pécsi Rita, a német atyák és nővér). Ezek után az előadásokhoz nincs mit hozzáfűzni, eddig is mindig el voltunk kényeztetve jobbnál jobb előadásokkal, ez most is így volt. Az előadások és a magyar házaspárok esti beszámolóit mély nyomot hagytak német vendégeinkben, amiért nagyon hálásak voltak. Szeretném külön kiemelni a tolmácsok munkáját, akik nemcsak igényes nyelviségükkel, de varázslatos személyiségükkel is maradandó élményt szereztek számunkra. Nevük szerénységük miatt maradjon titok.

Összefoglalva az érzéseimet: a schönbattai közösség akkor is közösség, ha különböző a nemzetiségünk, nyelvünk, kultúránk, habitusunk. Jó volt ezt megélni.

Állandó maradt, és nem „idomult” a bennem zajló változásokhoz, ezért így egyre nehezebben értettem Vele szót. Ezt a nehéz átmenetet főleg a középiskola és egyetem közötti váltás okozta. A középiskolai éveim békés kiegyensúlyozottsággal teltek. Állandó volt bennük a mindennapi iskolába járás, a szentmisék, Isten jelenléte, az otthon. Szüleim gondoskodtak rólam, így a tanuláson kívül sok dolgom nem volt.

Amikor elkezdődött az egyetem, megváltoztak a körülmények. Felkerül-

tem a fővárosba, hozzá kellett szoknom a nyüzsgéshez, nekem kellett a napirendemet meghatároznom, be kellett osztanom a pénzt, amit otthonról kaptam, meg kellett tanulnom helyesen bánni a kedvesem és köztem való lecsökkent távolsággal, és még ezer dologgal meg kellett birkóznom, és úgy éreztem, sosincs megállás. Ráadásul Isten maradt a „régiben”, de valahogy nem illett bele az addig róla alkotott képem ebbe az új világba. Nem tudtam beilleszteni a mindennapok forgatagába azt az addig jól ismert nyugodt Istent. Alapjában véve bíztam benne, és abban, hogy az életem jó úton halad, de olyan lett a kapcsolatom, mint egy megváltozott barátság, amiben sajnos én változtam, és nem találtam meg a hangot Vele. Volt néhány kisebb periódus, amikor megtapasztalhattam régi közelségét, de ez éppen csak arra volt jó, hogy legyen erőm tovább keresni az „új” Istent. Ezzel a kereséssel telt el kb. három év, amelyben nem voltam egyedül, mert kettesben kerestük – közben már férjemmel – Istent. Szerettünk volna a kapcsolatunkba/házasságunkba egy olyan „új” Istenarcot kialakítani, aki a harmadik személy szerepét betölthetné.

Közel egy év házasság után, az egyik vasárnapi hirdetésben Isten kinyújtotta felénk kezét. „Plébániánk lelkigyakorlata jövő hét péntek délutántól szombat délutánig tart. Még van két szabad hely, jelentkezni holnap estig lehet.” Úgy éreztük, Isten hozzánk szólt. Míse után azonnal jelentkezünk, és nagy izgalommal készülődünk a hétvégére. Bíztunk abban, hogy Isten megadja nekünk, amire évek óta vágyunk: újra megtaláljuk Őt. Előadások hosszú sorát

hallgattuk meg, imádságokon vettünk részt, és éreztük Isten karnyújtásnyi közelségét. A lelkigyakorlat végén az atya azt kérte, hogy legkésőbb másnap este mindenki határozzon el valamit, amit továbbvisz a mindennapjaiba. Mi összebeszélés nélkül ugyanazt döntöttük: esetenként egy zsoltárt szeretnénk közösen elmondani. Az ötlet a hétvégi imákból jött: elolvastunk közösen egy zsoltárt, és aztán hangosan ki lehetett mondani egy szót, egy mondatot, ami megragadott valakit. Ez nagyon megtetszett nekünk. Hazamenve újra elővettük a korábban vásárolt zsolozsmáskönyvünket, és az aznapra vonatkozó zsoltárt elolvastuk, kiemeltük belőle a minket megérintő gondolatot/gondolatokat, majd saját szavainkkal is imádkoztunk. Eleinte furcsa volt és szokatlan ez az új forma, néha el is maradt, de szép lassan éreztük, hogy kibontakozik belőle az „új” Isten. Csöndesen belopta magát a hétköznapjainkba a zsoltárokon keresztül. Olyannyira, hogy már a reggeli zsoltárt is elolvassuk a zsolozsmáskönyvből, és napközbenre magunkkal viszünk belőle egy-egy gondolatot.

...aki szeretetünket tökéletesítse

Három év van köztünk. Ennyivel fiatalabb az öcsém; hívjuk Hubának. Ez a három év különbség gyermekkorunkban igen soknak számított. Kevesebb mára sem lett, de negyven felé már igazán elhanyagolható. Sokáig nem tudtam mit kezdeni vele, hisz' kistestvérnek nagy volt, barátnak viszont kicsi. Ha társaságban együtt voltunk gyerekek, máig fülemben cseng az unalomig ismételt intelem: „Vigyázz Hubára!”, „Hubára két szemed!”... Visszatekintve a feladat már-már atyai volt. Ez a felelősség – valószínűleg – annyira belém ivódott, hogy felnőtte válna nem is ment olyan simán az elengedés, ami jellemzően nem a báty osztályrésze (állapotbeli feladata), de nálam mégis olybá tűnt.

Bár értékrendünk, ízlésünk sok téren egyezik, életünk jó tíz éve még meglehetősen más nyomon futott. Feleséggel – kortársainkhoz képest – hamar összeházasodtunk, gyerekeket vállaltunk, ott-hont teremtettünk. Éltek a kisgyerekes, keresztény családok sok feladattal járó, áldozatos, kissé befelé forduló életét. Hubának továbbra is sokkal fontosab-

bak voltak a barátok, a szabad esték, hétvégék. Egynémely – általam lenézett – világi hívság tartósan megkapaszkodott fontossági listáján. Így bár a különbség egyre jelentéktelenebbé vált, az életvitelünkben mutatkozó eltérés annál inkább növekedett. Egyetlen testvérem lévén (ráadásul ezekben az években elég messze is éltünk egymástól) aggasztott, hogy nem láttam esélyét – adott körülmények között – a vágyott jótestvéri viszonyra. Próbáltam erről beszélni vele (próféta a saját hazájában?!), de mivel nem vagyok ügyes agitátor, sok eredménye nem volt. Egész biztos imádkoztam is a cél érdekében, bár valószínűleg nem tudtam még igazából, hogy mi a cél.

Ma már nem kezdem el magyarázni szingli, gyermektelen ismerőseimnek mindennapjaink ügyeit-bajait. Tudom, fogalmuk sincs, miről beszélek, ha az edzések és zeneórák mátrix-szát megoldandó, logisztikai zsonglórnek nevezem magunkat, vagy mikor megpróbálok átadni egy-egy hányós-hasmenős vírus idejének pár éjszakás kalandját (elég, ha két gyerek beleesik; na az már rock and roll).

A helyzet – mint oly sok esetben – most sem máshogy kezdett változni, mint a saját magam hozzáállásának megváltoztatásával. Igyekeztem (a Jóisten kegyelméből) úgy elfogadni és szeretni Hubát, ahogy éppen akkor és abban az életállapotában van. Ha keveset találkoztunk, örültem annak a kevésnek. Ha csak pár közös témánk

volt, örültem annak a párnak. Nem akartam mindenáron megmagyarázni neki az élet „igazi” értelmét, nem akartam mindenáron elfogadtatni vele semmit a saját életvitelemből. Kalandnak fogtam fel, hogy megpróbáljam szeretni „annak ellenére való” szeretettel.

Ahogy ezt már anynyi hollywoodi filmben láthattuk, a helyzet inentől elindult a magatuti biztos hepiendje felé. Úgy látom, mikor végre hajlandó voltam lemondani a saját elképzeléseimről, modelljeimről, az élet is meghozta a várt változásokat. Öcsémnek hamarosan állandó barátnője (azóta felesége és

két fiának édesanyja) és munkája lett. Az évek előrehaladtával nagyon jó volt látni, ahogy új feladataihoz felnőve – már másodmagával – eleget tesz kötelességeinek, ahogy értékrendünk szép lassan újra közelíteni kezdett egymáshoz.

...mikor végre hajlandó voltam lemondani a saját elképzeléseimről, modelljeimről, az élet is meghozta a várt változásokat.

Időközben nem csak lélekben, de térben is sokkal közelebb kerültünk. És miután különösebb áldozatot nem kíván már az

öcsém iránti szeretet megélése, észre kell vennem, hogy rajta kívül nagyon sok „Huba” van még a környezetemben, aki felé igencsak szükségem volna az új kor megújuló szeretetére.

„Újrafestés”

A láng egészen hirtelen csaphatott fel – valójában persze ezt nem is tudhatom, mert nem látta senki, hiszen éppen senki sem volt a konyhában. Feleségem alágyújtott az olajos serpenyőnek, majd kiment a konyhából – talán a telefon csörrent meg, ezért kiszaladt, hogy felvegye – és egyszerre elfeledkezett róla. Mire eszébe jutott a tűzhelyen hagyott olajos serpenyő, már méteres lángok csaptak ki belőle, és nehéz, zsíros, fojtogató füst lepté el a konyhát és étkezőt. Szerencsére a fiam által a kertből hamarjában behozott lapátnyi homok és a széles karimájú fedő, melyet feleségem végül sikerrel rádobott a tűzhelyre, eloltotta a tüzet.

A nagyobb bajt sikerült elkerülni: őszintén örültem, hogy csupán a konyha és az étkező úszott a zsíros, lemoshatatlan koromban, és sem személyi, sem nagyobb dologi kár nem keletkezett. Aztán, bár rondák, büdösek voltak a falak, bő fél éven át húztuk-halasztottuk a helyiségek kifestését, mert hát annyi más fontosabb dolog történik egy ilyen nagycsalád életében, mint ez! Meg hát annyi macera van egy ilyen festéssel, mennyi leszerelni, felszerelni, pakolni és takarítanivaló! Valahogy nehezen tudtuk rávenni magunkat a kényszerű munkára. Aztán eljött a nyár – több gyerek itthon, de sokan távol –, és a feleségem elhatározta, most nekilátunk... De apát most

hagyjuk ki ebből, hiszen annyi munkája van – még nyáron is!

Így aztán rám csak a nehezebb polcok, szekrények, asztalok meg a villany-szerelési munkák jutottak, minden mást a „lányok” végeztek, nagy lelkesedéssel! Ők szereztek be a festéket, az ecseteket, a tisztítószereket, és ők láttak neki a festésnek – volt is nagy pancsolás! Aztán most, hogy oly sok mindent szét kellett szedni, át kellett pakolni, nem volt hiány újító ötletekben sem! Erre a falrészre, ide más szín kellene, ezt a boltívét kiemelhetnénk egy kis sárgás árnyalattal! Ha már az étkező megvan, miért ne kennénk egy kicsit az előszobára is meg a lépcsőházra! Anyu, én ki szeretném festeni a szobámat! Egy gitárt szeretnék felpingálni az ágyam fölé! Mennyi nevetés, csapongó csivitelés, milyen vidám, alkotó jellegű és közösségteremtő munka kerekedett mindebből!

Eljött a szombat, és a frissiben visszarendezett konyhában apa főzte az első ebédet, míg a lányok még az étkezőben serénykedtek. Este pedig, a közeli gyorsétteremben vásárolt jutalomvacsora után, ahogy hazafele ballagtunk, a feleségem megjegyezte: Milyen szép, hogy

most, amikor már csak pár nap választ el minket attól, hogy az utolsó hitelrészletet is kifizessük, és a ház teljesen a miénk legyen; éppen most belülről is megújult, megszépült a lakásunk!

Ahogy átgondoltam ezeknek a napoknak az eseményeit, a sok munkát, bosszúságot, a sok örömet és nevetést, feltettem magamnak a kérdést: mit üzen mindezzel a jó Isten az én életem számára? A családnapokon gyakran kapunk buzdítást arra, hogy találjuk meg az új-rakezdésünk, szeretetünk felújításának, felizzításának motiváló szavait, mondatait. Azokat a személy szerint nekem szóló szavakat (hiszen minden embert más és más tud lelkesíteni), amelyek erőt adnak a továbblépéshez. Mert hát az életünk is bekormozódhat ragacsos, zsíros, nehezen lekaparható korommal a hétköznapi életünk során! Ilyenkor pedig újra kell kezdenünk – tulajdonképpen minden nap, minden reggel újra kell kezdenünk a szeretetet. Tilmann atya egyik e-mailen küldött heti válaszában arról ír, hogy a rossz hangulatok esetében jól jöhet a birkózónak mondott figyelmeztetés: „Vigyázat, csípődobás!” Az irányt változtató, az élete váltóját új irányba igazító ember pedig használhatja talán a GPS oly sokszor bosszantó, ám sokak számára talán motiváló szavát: „Újratervezés!” Nos, az én életemben most, ahogy a frissen fehérre festett konyhánkra, étkezőnkre, előszobánkra tekintek, egy új motiváló szó jelent meg, amely segít, ha kormosnak találok a szívemet: „Újrafestés”!

Új kor – mélyebb szeretet!

„**A mai kort** és a mai világot a „*Szakéits Istennel!*”-mozgalom jellemzi! Ha ez a mozgalom jelen van egyházunkon kívül, az egyház pedig kitárja kapuit a világ felé, ez a „*Szakéits Istennel!*”-mozgalom a mi Schönstatt-családunkba is be akar hatolni – mindenhová, ahol a katolicizmus még virágzik.

Mit jelent ez a *szakéítás Istennel?*

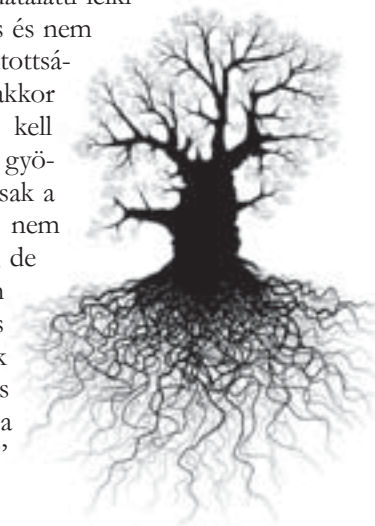
Az *értelmet* oldd el Istentől! Az *akaratot* oldd el Istentől! A *szívet* oldd el Istentől! Mindenekelőtt a *tudatalattidat* oldd el Istentől! Vágd el az ember gyökereit, ragadd ki a személyes Isten iránti mély, megbonthatatlan kapcsolataiból! Pontosabban szólva oldd el az Atya-Istentől, az igazságos Istentől és a valóban mély és átfogóan irgalmas szeretet Istentől...

Egyre világosabban és világosabban áll előttünk, hogy a mai kötődés nélküli vagy a gyökereitől menekülő korban, a ránk zúduló viharban csak az a lélek képes ellenállni, és szilárdan, a gyökereihez hűen kitartani, **aki Istenhez a lehető legmélyebb benső kötődésre törekszik.**

Egy egyszerű képpel szemléltethetem, hogy mire gondolok. „Tölgyek akarunk lenni a Háromszor Csodálatos Anya kertjében!” A kicsi tölgyfa-csemetének a gyökérzete háromszor nagyobb és hosszabb, mint maga a fa. Aki a kor viharában tölgyként időtálló és erős akar maradni, annak arra van szüksége, hogy lelke gyökereit a legmélyebb mélységekben szinte eloldhatatlanul Istenhez kösse.

Ez a kép találóan adja vissza azt a nevelői és lelkivezetői eszményt, mely a kezdetek óta a szemeim előtt lebegett. Nem elég az akaratot Istenhez kötni, nem elég a lélek világos öntudatát megtisztítani, fényvel és kegyelemmel átjárni. Nagyon hamar világossá vált előttem, hogy az ember általában inkább azt teszi, ami után a szíve nyújtózkodik, és ami a tudatalatti lelkiéletben megemésztetlen benyomásként vagy előzetes beállítottságként él és hat...

Ha sikerül, a Schönstatt-család Mária-tiszteletét magunkban ajándékként elkönyvelnünk és továbbadnunk, akkor biztosak lehetünk abban – ezt most nem teológusként mondom –, hogy a Jóisten mindannyiunknak és valamennyi követőnknek *rendkívül mély és gyengéd, a vallásra nyitott tudatalatti (lelkiéletet) ajándékoz.* Ha a lelkemben – a tudatalatti lelki-életemben – nincs és nem ápolok stabil nyitottságot a vallás iránt, akkor manapság attól kell tartani, hogy a hit gyökerei túlságosan csak a fejben lógnak és nem hatolnak a szívbe, de semmiképpen sem a tudatalattiba. És úgy látom, (ennek orvoslására) nincs kiválóbb eszköz a Mária-tiszteletnél.”

¹ Részletek Kentenich atya beszédeiből: 1967\1014ow04; „Erfassung menschlicher Seelentiefen in der Schönstatt-Erziehung” (1962); : Vorträge 1963, 6.; 2.; „Grundriss einer neuzeitlichen Pädagogik” (1950)

Felpörögve

Réggel van. Bekapcsolom a számítógépet. Néhány percre hátradőlök, várom, míg betöltődnek a programok. Pittyenést hallok, az egyiknek frissítésre van szüksége. Kéri az engedélyemet, telepítse-e most, vagy halassa el. Jó, essünk túl rajta! Ismét hátradőlök, becsukom a szemem, hogy kihasználjam a néhány percig tartó nyugalmat. Újabb pittyenés, figyelmeztetés, néhány tulajdonság módosul, egyes funkciók másként működnek. Jaj, ne! Milyen sok idő volt, míg megszoktam, megszerettem a néhány héttel ezelőtt telepített verziót, ami máris elavult, és nem értek annyira a programhoz, hogy gyorsan ismét testreszabjam, hogy jól a kezemhez, az egeremhez simuljon a kezelői felület! Inkább elhalasztom az update-telést, lépek tovább, de tudom, hogy minden nap nyugtatni fog, nem hagy nyugton, míg el nem gördítem az akadályokat a megújulás elől.

A levelezőprogramra váltok. Milyen jó, hogy ma már egy levélre nem kell napokat várni, a postafordulta sokszor csak néhány percet jelent. Értesítést kapok, hogy a facebookon új ismerős jelentkezett. Évfolyamtársam a gimiből, évekig nagyon jóban voltunk, negyedikben volt köztünk egy összezördülés, és érettségizetten is éretlen fejjel nem kerestük egymással a kapcsolatot huszonöt évig. Milyen jó, hogy rám talált, hogy üzenetet küldött, hogy örül nekem! Fontos, hogy ezt megírjam neki. De hol is kezdjem ennyi év után? Néhány

mondattal nem lehet befoltozni a barátságunkat ért szakadást.

Érkezik néhány hírlevél fontos és hasznos helyekről, amelyek a munkámhoz kellenek. Milyen jó, hogy szinte pillanatok alatt megtudok olyan adatokat, véleményeket, amelyeket hosszú könyvtári kutatómunka után sem biztos, hogy megtaláltam volna pár évtizeddel ezelőtt! Egyéb hírek jönnek, amelyekről illik tudni, jó programokról, előadásokról, hogy tudjam a gyerekeinknek ajánlani, hogy kikapcsolódásként férjemmel el tudjunk menni, hogy tájékozottak legyünk. Feszült vagyok akkor is, ha elolvasom őket, mert látszólag ezekkel nem haladok a munkámban, és nincs is mindig olyan információ, ami épp akkor fontos számomra. De feszült vagyok akkor is, ha nem olvasom el őket, mert lehet, hogy valami valóban fontosról lemaradok.

És jönnek a levelek ismerősöktől is, örömhírek, nehézségek, ostoba lánclevelek, mulatságos, érdekes „állati jó” összeállítások. Sokuk nagyon tetszik, de ez megint idő, a sok kicsi idő összeadódik, míg lereagálom, befogadom azt, amit kell. És nem utolsósorban kopogtatnak a feladatok, amiket el kell végeznem, a gépem jelzi a határidőket, amelyek sokszor szinte fojtogatnak.

Ebben a felpörögött világban élünk, nemcsak mi, sokan mások is. Nem mondhatom, hogy ez nincs rám vagy a kapcsolatunkra hatással. Van, hogy engem is felpörget a több szálon futó munkamenet, és van, hogy szétszaggat

a rengeteg virtuális kapcsolat, hogy fuldózom a sok információtól, amiket be kell fogadnom, és a géppel végzett személytelen munkától. És van, hogy egészen kifoszt, kiüresít, lebénít, és csak vonszolom magam egy-egy munkanap után. A virtuális világ attitűdje hat rám, és érzem a feszültséget, ami a vágyaim és a megélt események között vibrál.

Agyamban, épp mint a processzorban, egyszerre több program fut, és köztük ide-oda kattintgatok. Beszél hozzá a gyerek, közben az jár a fejemben, hogy már indulnom kellene, de előbb össze kellene írnom, mit vásárolok, és meg kellene keresnem az elveszett kulcs másolási kódját, különben nem készítenek újat. Megszoktam, hogy ha a gépen hibázok, nyomok egy „Ctrl+Z”-t, és minden visszaáll az eredeti állapotba. Ha valami nem sikerül tökéletesen, nem baj, mert korrigálhatom, sőt, még a ’Súgó’-tól is kapok segítséget, hogyan. Emiatt kevésbé vagyok rászorítva arra, hogy megfontolt legyek. Viszont az életben a korrekció, sajnos, nem így működik, ha kimondok egy meggondolatlan szót, azt nem tudom visszahívni, ha elmulasztok megtenni valamit, lehet hogy többé nem tudok visszatérni, hogy megismételjem, ha figyelmetlenül fogok meg valamit, kicsúszik a kezemből, és végérvényesen összetörik, ha felületes, meggondolatlan vagyok, annak ára van.

A felgyorsult tempó miatt a napjaimat sokszor úgy élem meg, mint egy könnyvelő, aki kiadás-bevétel listát vezet: ezt megtettem, ezt pedig nem, holott kellett volna. Számolom a percek, amelyek kézzelfoghatóan előre vittek az aznapi feladataimban, és hiányként élem

meg a mérhetetlen (nem mérhető) elintézendőket, amelyeknek nincs kipipálható funkciójuk.

Érzem, hogy az istenképemre is kihat ez az attitűd, ha nem figyelek rá, tudat alatt azt érzem, Ő csak akkor elégedett velem, ha tevékeny vagyok. A szemlélődés, a kapcsolattartás, a beszélgetés semmittevős percei feszültséggel töltenek el, ha hagyom magam a gép diktálta világ által vezetni.

Hogyan tudok kilépni a hajszából, ha egyáltalán sikerül? Már sokszor az is segít, ha tudatosítom magamban, hogy mi történik velem, velünk. Folyamatosan harcolok magammal, hogy úrrá legyek a helyzeten, hogy ne engedjem sodortatni magam, hogy hagyjam szóhoz jutni a lelkeket, a vágyaimat, az ösztöneimet, amelyek összhangban vannak társam, gyermekeink, barátaink szükségleteivel is.

A felgyorsult világban a mérleg ellenpólusaként szükségünk van nyugalomra, stabilitásra, változatlanságra is. Nemhogy nem tudunk gyakorta megújulni, jobbra válni, mint a számítógépes

programok, de szembesülünk lassú hanyatlásunkkal, ami a korosodásunkkal jár. Szép az, hogy folyamatosan érünk, gazdagabbak lehetünk sok tekintetben, de azért be kell vallanunk, hogy tetszik, nem tetszik, visszavonhatatlanul veszítünk el képességeket: gyorsaságot, rugalmasságot, szépséget... Bár figyelünk arra, hogy fejlődjünk, hogy előrelépünk kapcsolatainkban, munkánkban, de nem tudom, nem szeretném gyakorta „update”-elni magam, társamtól sem várom el ezt, hogy hetente „frissítse az arcát”, sőt ha ezt tenné, inkább félelemmel, mint elégedettséggel töltene el.

Mondják, a változatosság gyönyörködtet, de ez nem jelenti azt, hogy a megszokottság egyenlő az unalommal. Ha egy szép zenét hallgatok, újra és újra, örömmel tölt el, hogy ismerem minden taktusát, tudom, mikor csap át fortéba, mikor ráz fel, és mikor jön a pianissimo, a megnyugvás, a kisimulás, a feloldódás. Ugyanígy érzem a kapcsolatunkban is, szép ismerni egymás arcrezdüléseit, tudni a jelentőségét minden összehúzott szemöldöknek, tétova mozdulatnak. Kimondhatatlan érzés, ha a férjem hátát simogatom, csukott szemmel is tudom, hol akad meg a kezem egy-egy anyajegyben. Ha fáj a vállam, mondanom sem kell, melyik pontot kell masszíroznia, hogy megszűnjön a görcs. Ez nem jelent tespedtséget, a másakra való kíváncsiság megszűnését, hiszen a stabilitás mellett jelen van a változás is, hogy nem vagyunk ma ugyanazok, mint tegnap, de ez a folyamat nem olyan gyors, mint a mai világunk rohamos fejlődése.

Életünknek vannak területei, ahol ma is épp annyi időre van szükség, mint

régen: éppoly lassan lesz éjszaka, éppoly lassan változnak az évszakok, mint évezredekkel ezelőtt, és nemigen van olyan növény, amelynek növekedését pusztán szemmel követni tudnánk. A születendő gyermek az anyaméhben, a növekvő ember a maga hosszú életútján csak nagyon-nagyon lassan halad önmaga igazi megszületése felé. És ami számunkra a legfontosabb: a szeretethez, az emberi kapcsolatokhoz idő kell, sok-sok idő. Idő kell, amíg valaki feltárja előttünk lelkének kincseit, míg el tudja mondani fájdalmai, félelmeit, örömeit. A türelmetlenség megmérgezi a kapcsolatokat.

Hogy lépést tudjunk tartani felpörgött világunkkal, szükségünk van arra, hogy legyenek pillanatok, emberek, helyzetek, mikor elcsitíthatjuk a bennünk tomboló hullámokat. Jó, ha egymás számára kikötők tudunk lenni, ha csendesen el tudunk időzni vagy a „kemencepadkán”, vagy sétálva, akár szavak nélkül is. Mostanában gyakran járok Erdélybe, és felszabadító hatással van rám, hogy ott még lehet percekig úgy ülni egymás mellett, hogy nem szólunk egy szót sem, és ettől senki nem fesheng. A csend mélységgel bír, erőt ad, közel hoz egymáshoz az, hogy tudunk együtt hallgatni.

Sokan munkánk oroszlánrészét gépek között töltjük, és vigyáznunk kell, hogy ettől ne váljunk gépiessé. Szeretnénk egyszerűen emberek lenni, hibákkal, tökéletlenségekkel, elrévedésekkel, a több szálon futó programok mellett is képesnek lenni az úgymond üresjáratokra, mikor semmi más nem létezik, csak Ő és én, és szívünk mélyén akár szótlannul is, kimondjuk a kimondhatatlant.

Szép volt a tábor

Idén végre egyedül mentem el Nagybakónakra a fiútáborba. Tavaly voltam először a nagytáborban, de akkor a két bátyám is ott volt. Most már a magam ura lehettem. Nem figyelmeztettek semmi-re. Most, hogy vége a tábornak és itthon vagyok, elmondhatom magamról, hogy nem vagyok „puncs”.

A „kistúrán” az Árpád-forrás mentén sétáltunk az erdőben, és bár egy kicsit veszélyes volt az út, de nagyon szép kilátás volt.

A „nagytúrán” sok ideig sétáltunk az erdei tájon, ám amikor egy településre értünk, mindenki fellélegzett: civilizáció!

A lelki vezetők nagyon érthetően beszéltek a felajánlásokról és a napi nehézségekről. Én is tettem oda egy kavicsot a Szűzanyának.

Vicces csapatnevek voltak:

- ☺ Lecsöppenő ketchupcsöpp csapat
- ☺ Babi néni alattvalóinak csapata
- ☺ Csigahónalj csapat
- ☺ Chuck Norris-ok csapata
- ☺ Sportoló vízilovak csapata
- ☺ M.I. (Mária ígéretei) csapat

Tetszett az őrködés is, bár nehéz volt felkelni. De megérte, mert láttunk erdei állatokat. (Pl. sünit és denevért)

Az akadályversenyen sokáig kevergünk, majd visszamentünk a táborba, és kiderült, hogy a tévétorony másik oldalán vannak a levelek, amiből többet megtaláltunk. Ezenkívül sokat sportoltunk (foci, méta).

Minden résztvevő nagyon rendes volt, beleértve a táborvezetőket is. Jövőre is elmegyek.

Kinizsi forrás

Puma, vagy Pula? Érthetetlen, hogy most akkor egy nagymacskához, vagy egy horvátországi helységhez kell mennem? – merülne fel a kérdés egy schönstatti fiú összeráncolt homloka mögött, a fiútábor-

ba hívó levelet olvasva. De a schönstatti fiú okos és tudja, hogy csak Magyarországon lehet fiútábor. Gyorsan rákeres a térképen Pulára, megtalálja, majd fogja a cókókóját (amit ugyebár nem az anyu-

kája pakolt össze) és a bekapcsolt számítógéptől a nyitott kapuig csapot-papot hátrahagyva elindul Pulára.

A megérkezéstől számított nyolc nap eltelte után otthon fáradtan ébred, mintha még mindig álmodna: foszlányképek, nevetések, fáradt lihegések, kiszáradt torok érzése dereng emlékezetében. Még mindig sok idő, míg a kis agya feldolgozza a történeteket, aztán tisztul a kép, rendeződnek a dolgok a nagyagyban, és csak ennyit mond suttozva a csendes szobában, hogy: – Máris vége?

Gyorsan eltelt az idei 21. Schönstatt nagycsoportos fiútábor. De vajon hogyan? A vezetőséget Vajda, Gróf, Bendzsi, Hori képviselte.

Mondják, uraim mit kellett tenni ahhoz, hogy ez a tábor idén is megvalósuljon?

Egy pohár üdítő és egy szendvics társaságában kis időt rászánva pár soros e-mailt írni egymásnak. Meg persze rátermett határozott emberek.

Hogyan zajlott az idei tábor?

Veszprémben július 1-jén béreltünk egy utánfutót, amibe Miki bácsi padlásáról bepakoltuk a szerszámokat, játékkészleteket, sporteszközöket, bográcsot stb., majd ezzel megérkeztünk a Kinizsi-forráshoz. Másnap volt a gyülekező, csak egy anyuka kérdezte meg telefonon aggódva, hogy odaért-e a fia. Aztán felmentünk a forrásig kocsikkal, csak egy autónak szakadt le a kipufogója. Szülők elbúcsúztak a fiúktól, és kezdetét vette a szabadság.

Már táborba érkezéskor csapatokba osztottunk mindenkit, és egymástól külön helyen kellett felverniük a sátraikat.

Nem óvodás ez a tábor végéig tartó csapatverseny?

Mikor mi voltunk táborozó gyerekek, nekünk mindig azt tanította a vezetőség (Miklós bá, János bá, vagy akár a Ther testvérek), hogy küzdjünk meg a céljainkért, álljunk ki a saját igazunkért, és ne hagyjuk, hogy kihasználjanak minket. Ha képesek vagyunk a saját talpunkra állni, akkor kialakul az egyéniségünk. Ez pedig a legfontosabb, mert a Schönstatt arra tanít minket, hogy legyünk külön egyéniségek. Ehhez barátok kellene, akik segítenek, hogy ha néha megbotlunk az életben, vagy a túra alatt egy faágban, akkor átkarolnak. Ha összetörtük a kocsinkat, kölcsönadják a sajátjukat, vagy a túra folyamán elfogyott a vizünk, nem hagynak szomjazni. Csapatban kell megtalálni az egyéniségünket megtartva a helyünket, nem pedig szürke egéreként élni, és elveszni a nagybetűs életben. Most pedig visszatérnék a táborra, ha megengedi.

Kihegyezett fülekkel hallgatom.

A tábor kialakítása után, este az esti imát már a szentélyben tartottuk. Meghitt hangulat volt, ahogy a kolostor egyetlen falát, ami még állt, megvilágította a tábor-tűz fénye, rávetítve a romos falra a fák ágainak és a konyhásáornak az árnyékát. A sötét erdőben csak lelki vezetőnk, Bendzsi hangja hallatszott, majd Hori takarodót szólott, és lefeküdt mindenki.

Volt nagytúra, a vasárnapi kürtszó után misére mentünk, majd megmáztuk a Hegyestűt. Visszafelé az egyik falu határában megkergették a srácok a tyúkokat. Később egy mezőn felálltunk hajtó sorba, majd meghajtottuk azt, de valószínű a nyulak épp nyaralni voltak, mert egyet sem tudtunk kiugrasztani a bokorból. Este Vajda finom főztje mind elfogyott, majd mindenki fáradtan bedőlt a sátrába.

Újabb kürtszó újabb napot követett, és az élmények már leírhatatlanul feltornyosultak. Vajda lőtt egy egeret, amit trófeának feltűztünk egy fára. Egy pontyot mi, vezetők vettünk a Tescoban, hogy majd ezzel ébresztünk mindenkit reggel, bedobva azt külön-külön mind egyik sátorba, de sajnos a ponty meghalt. Vajda szakácsunk nem volt hajlandó halászelevest csinálni belőle, így maradt a specialitása, a hideg tejszínes gyümölcsleves. Nem kell mondanom, hogy volt, aki a tíz lábujját is megnyalta utána.

Egyik nap eljött Kondorosy Előd, és a „kistúrát” ő vezette. Megtanultuk, hogy a Katángkóró nappal kinyitja kék virágjait, délután pedig becsukja azt. De a rovarhálójával akkora szöcskéket is fogtunk, hogy az ujjából az egyik kiharapott egy jó kora darabot. Meg tehenek között vezetett minket, és megismertetett velünk minden olyan élőlényt, ami mozgott. Jól

lefárasztott bennünket, de Bendzsi helyrerakta a lelkünket. Elmondta, hogy el kell fáradni a jó dolgokért, fáradtan az ember sokkal jobban érzi Vajda főztjét, és egy férfinél nem kell mondanom, milyen sokat számít az étel íze.

Aztán az akadályverseny is külön élménynek bizonyult. Az erdőben elrejtünk leveleket, és a csapatok az elején csak az első levél helyéről tudnak. Ezekben a borítékokban feladatok találhatóak, valamint a következő levél helyének leírása. Az idei akadályversenyt átneveztük káosz versenynek, mert a vezetőség egész éjszaka fenn volt a levelek gyártása végett, ezért aztán hajnalban összekeverte a borítékokat, és összevissza lettek lerakva. Volt olyan pillanat, mikor a levélkihordása közben Gróf úr egyszer csak megszólalt: – Ez olyan, mintha itt se lennének! Persze sikerült a csapatoknak megtalálni az összes borítékot, és lelkesen tértek vissza a táborba.

Mesélhetnénk még a vízbombákkal nehezített számháborúról, a sátonak gurult fatuskóról, a gyertyákkal kivilágított fürdőhelyünkről, de kötve hiszem, hogy hamar vége lenne a mondandónknak.

A tábor utolsó napja egy óriási máglyával fejeződött be, ami az éjszakai túrázásunk közben meglepetésszerűen lobbant be az erdőből kanyarogva kijövő tűztől. A fiúk előadták a produkcióikat, utána hanyatt fektünk a rétre, és a meglepően sok hullócsillag hullása közben beszélgettünk. Másnap megérkeztek a szülők, szentmise után kiosztottuk a csapatok között a finomabbnál finomabb tortákat, és végleg véget ért az idei fiútábor. A sráccokkal férfias kézfogással búcsúztunk. **Jövőre ismét vár a fiútábor!!!**

Otthon a világban!

Az idei, július közepén megtartott, 18+-os lánytábor legnagyobb különlegessége az volt, hogy 18 évnél fiatalabbak is részt vettek rajta. Habár a korkülönbség hol kisebb, hol nagyobb volt, ez mégsem érződött, hiszen Gertraud Maria nővér olyan témát választott, ami mindannyiunkat szervesen érintett: Otthon a világban.

A délelőtti előadások közben megtanultuk, hogy az a fontos, hogy a szívünkben és önmagunkban legyünk otthon. Ez úgy sikerülhet, ha keressük a Jóistent és ezzel párhuzamosan önmagunkat is, hiszen ennek a két dolognak a megtalálása gyakran összefügg. A keresést segítő, nagyon jó és használható gyakorlatokat adott nekünk a Nővér. Ilyenek például: hol vagyunk otthon? Hol érezzük magunkat otthon? Mikor éreztük magunkat Isten kedvenc gyermekének?

Volt-e már olyan élményünk, amikor éreztük, hogy valami nehéz és hogy nem fog sikerülni nekünk, de a Jóisten segített? A kérdésekre választ adva valamennyien közelebb jutottunk a

megoldáshoz. Ha megtaláljuk önmagunkat, otthon leszünk magunkban, otthon leszünk a világban, és megtaláljuk a Jóistent is! Hogy a végleges válaszokhoz mikor érünk el, az kinek-kinek személyes ügye.

A tábor többi részében pedig mókáztunk. Voltunk Zánkán strandon, (a kirándulás a zuhogó eső miatt sajnos elmaradt) barkácsoltunk, sütöttünk színes palacsintát, fotóztunk jó sokat, társasoztunk, énekeltünk, beszélgettünk és nevtünk. Rengeteget nevtünk. Olyannyira sokat, hogy én már azon kezdtem gondolkodni, voltam-e valaha ilyen jó hangulatú lánytáborban. Olyan nagyokat és olyan őszintén tudtunk nevetni, hogy utolsó este a Nővér ragaszkodott hozzá, hogy játszunk, és ő is csatlakozott hozzánk. Mondanom sem kell, kacagott nagyokat.

Sajnálunk mindannyian, hogy a tábornak hamar vége szakadt (ugyanis csak 4 napos volt). De hiszem, hogy a résztvevők lelkükben feltöltve, nagyon boldogan, szeretetben és élményekben gazdagon tértek haza.

Végül álljon itt néhány szó, amely jól jellemzi ezt a tábor: üzenőfal – like, fincsi-funcsi, színes palacsinta, PAD, barkácsolás, működés, „levelet kaptam life”, kocka, Dixit, „Szép vagy és kedves vagy!”

(Következő számunkba folytatjuk a beszámolókat. Bepillantást nyerhetünk majd a nomád lánytábor, a kislánytábor és a gimnazista fiútábor életébe.)

Emlékezetes éjszakák

Féltem attól az időtől, amikor a gyerekeink serdülőkorba jutnak. Úgy gondoltam, hogy azok az ijesztő változások, nehézségek, amikkel riogatják a még serdülővel nem rendelkező családokat, azoknak mindenképp be kell következnie, mert az törvényszerű. Ahogy múltak az évek, lassan felderengett, hogy talán nem kell feltétlenül elromolnia a kapcsolatnak szülő és gyerek között. Nehézségek adódtak, de többnyire találtunk utat a megoldásra. Kiismertük a gyerekeink lelkivilágát és úgy igyekeztünk velük kapcsolatot teremteni, ahogy nekik az a legkönnyebb, legkényelmesebb, legtermészetesebb volt.

Amikor eljött a zárkózottság ideje, soha nem kérdeztem meg tőlük: „mi volt az iskolában?”, meg hogy „miért nem mondasz nekünk semmit, a barátiddal bezzeg órákat tudsz dumálni?” Ugyan mit lehet ilyesmire mondani? Semmit. Konkrét dolgokat kérdeztünk, olyat, ami nem személyes, s amire „következmények nélkül” lehet válaszolni. Pl., „az ofó ma kit dobott meg krétával?” – Ennyiből már valami kis beszélgetés kialakulhat.

Na és a humor, az a „joker”, az sok mindent megold. Amúgy meg néha lehet csendben is lenni, akkor csak szeretettel szolgálunk. Éreztük, ha valamelyik nem akarta magát kiadni, vagy kifejezet-

ten védte a személyisége határait. Ezt mindenképpen tiszteletben tartjuk.

Egy időben kialakult, hogy a nagy gyerekeink késő este oldalogtak le hozzánk, csak úgy „mellékesen” lefekvés előtt egy szál boxerban, amikor mi is le akartunk feküdni már. Levetették magukat a kanapéra a nagyszobában, és elkezdtek velünk cseverészni. Nem volt mit tenni, mi is ledobtunk magunkat,

és elindult valami. Először ez nagyon fárasztó volt, aztán rájöttünk, hogy ez az a helyzet, az éjszakai jótékony félhomály, amikor szívesebben beszélgetnek, megnyílnak, és felteszik az élet nagy kérdéseit. Nem hajtottuk el őket sose és nagyon sok szép esténk (éjszakánk) volt így velük. Láttuk, milyen szép lehet a személyisége annak, aki egyébként még olyan szögletes, kialakulatlan, éretlen. Azokat a máskor olyan undok tinédzserket ilyenkor annyira lehetett szeretni.

Most megint a bezárkózás ideje van, úgy tűnik néha, semmire sem kellünk már mi szülők, csak hogy jó kaja legyen itthon és tiszta ruha. Ez néha fájdalmas, de elfogadjuk, hogy a gyerekek felnövekedése, kirepülése ezzel jár.

Megújuló szeretet felnőtt gyermekeink iránt

Az Oázis 2011/2. számának „Mindennapi örömeidet add meg nekünk ma!” című írása indított arra, hogy elgondolkodjak, hogyan is viselkedem felnőtt gyermekeimmel. A cikkben arról (is) szó van, hogy tudni kell, mikor kell szólni, mikor kell közbeavatkozni, melyik korlát kapaszkodó és melyiket rúgják szét lázadva, mert azok feleslegesen akadályozzák haladásukat. Ez a szülőknek komoly feladat.

Gyermekeink közül kettő már nagykorú, a kisebb is a kamaszkorában jár már jó ideje. Nehézség, ha ennyi szabad, erős akaratú ember él együtt. Szerencsére meg tudjuk oldani, hogy a házukban mindenkinek jusson hely a magánéletére. Az idei évben nyaraláskor azonban megtapasztaltuk, milyen is az, ha ösz-

szezárva kell lalnunk, igaz, csak 10 napig. Sok súrlódás, konfliktus volt abból, hogyha valamiért rájuk szóltam. Például amikor valaki a körömlakklemosó vattát a szemetesbe dobta, kértem, hogy aki ilyet tesz, előbb csomagolja be valamibe, mert az erős szag nagyon kellemetlen. Nagylányunk közölte, hogy ez rigolya, ez nem normális kérés. A nyaralás után barátainktól, akiknek hasonló korú gyermekeik vannak, kérdeztük, hogy nekik hogyan működik az együttélés, hogyan tudnak egymáshoz alkalmazkodni. Több kérdést is felvetettünk. Meddig gyermek a gyermek? Mit várhatunk el a velünk élő felnőtt gyermekunktől? Természetesen nem a takarításra gondolunk, hanem az alkalmazkodásra, mégpedig úgy, hogy az ő személyisége is érvényesülni tudjon.

Sok egyetemista, ha elvégez egy szakot, felvesz egy másikat. Többször hallottuk már, hogy a 28 évesnél is idősebb gyermekek még otthon lalnak, hiszen még tanulnak. Ha valamiért rászólok az ilyen felnőtt gyermekünkre, akkor ő már felnőtt, de ha gondoskodni kell róla, akkor még gyermek. A modern korban, amikor is a családalapítás, a pályaválasztás kérdése eltolódik, sok családban jelent ez gondot. Hogy lehet jól megvalósítani a részleges önállóságot? Milyen szabályok mellett működik jól valamiféle egyezményes függőség? A megvalósítása nem könnyű.

Kedves Olvasó! Cikkemet egyfajta vitaindítónak szánom. Kérlek, írjatok meg az Oázis szerkesztőségének címére (oazis@schoenstatt.hu) tapasztalataitokat! Szeretném, ha fiataljaink is

hozzászólnának a témához. Ti hogyan látjátok? A ti családokban hogy megy az együttélés? Nálatok milyen szabályok segítik az életet? Hol van az a megszgye, ami mindenkinek jó?

Az önállóságra nevelésről

A Mária Rádióban elhangzott

Életre nevelő c. műsor szerkesztett változata

Fogarasi András és Virág Budapesten élnek, s 13 éve házasságban. Hat gyermeket nevelnek nagy szeretettel, akik 5 és 12 éves kor között vannak. Így öten már az iskola lépcsőit járják, a legkisebb az oviba megy reggelente.

Virág és András házában – mondhatni – katonás rend van, s ez meglátszik a gyerekeken, amikor a Családakadémiában együtt vagyunk, ők mindig nagyon önállóak, figyelmesek, tetterre készek.

Hogy értékelték el ezt a gyerekekkel? – kérdezem őket.

– Felkeléstől kezdve, öt dolog van, amit meg kell tenniük, ágyazás, öltözés, fésülködés, ruha levitele, villany lekapcsolása. Kétszintes házukban fölül helyezkednek el a hálószobák, lent a közös helyiségek. Amíg kicsik voltak, a piktogramok jó segítséget nyújtottak, látták, mi az az „akadályverseny”, amin keresztül kell menni, míg lejutnak a reggeli imá és a reggeli helyszínéhez.

Aki „célba ért”, az a célállomáson, a konyhában kiszínezhetette a pontot, s ha összegyűlt 5 pont, kapott egy Túró Rudit. Aztán ezt már el is hagytuk, mert a jutalmazásnak addig van értelme, amíg

bejártódik egy rendszer. De nem az volt a lényeg, hogy versenyezzenek, hanem, hogy az önállóságuk ezzel fejlődjön. – mondja András.

– Stresszesnek éreztem, hogy mindenkinek a sapkája, fürdőruhája, papucs, törülközője meglegyen, ezért mindig van egy felelős, aki ezekre figyel, ellenőrzi, minden rendben van-e. Ha hiányzik is, az uszodába nem viszem utánuk a sapkát. Így a gyerekek jobban segítik egymást, s belefért volna ugyan az időmbe, de nem vittük oda, mert akkor legközelebb jobban figyel – meséli Virág... és hozzáteszi:

– S az uzsonnát sem szoktam utánuk vinni...

András így folytatja:

– A feladatokat igyekszünk kiosztani, van imafelelős, teregetés-felelős, más a ruhaelrakásra figyel, piktogramokkal jelezzük, melyik nap kinek mi a dolga. Kiteregetés, mosogatás, szemétkivétel stb. S a ruhásszekrényben mindenkinek magának kell rendet tartania. Van egy táblázatunk, a feladatokat kis piktogramokkal ábrázoljuk, minden héten kicseréljük, s mindenki kíváncsian lesi, most mi lesz a feladat.

Uzsalyné dr Pécsi Rita, a Kentenich-pedagógia szakértője, az elhangzottakhoz még hozzátesszi:

– Jelmondatként szokták ajánlani családoknak: **mihelyst valamit meg tud csinálni a gyerek, azt tegye meg.** Szép példa a szekrény rendben tartása. Megkapják a gyerekek a dicséretet is, nem baj, ha nem tökéletes, de segíti az erőfeszítésben. Értékelünk kell a részeredményeket is. Felelősség adása fontos momentuma az önállóságra nevelésnek.

Nem beszélünk róla, hanem adjuk. Szép ennek a kifejeződése a magyar nyelvben. Egy helyzetre válaszolni, **felelni.** Ő feleljen erre a helyzetre. Nem mi együtt, vagy én, hanem ő felel. Nem vagyok rá mérges, ha nem tökéletesen felel, nem mondom, hogy ugye megmondtam...

Akik nem csupán elfogadják, hanem keresik a nehézségeket

2001 nyarán begördült egy piros kisbusz a Gódány-ház kapuján. Az ajtóban sorban megjelenik egy kislány, még egy kislány, egy harmadik a babahordozóban, 1 bőrönd, még egy bőrönd, 1 kosár, 1 utazótáska, egy csomag pelus, 1 vízforraló, 1 ruhaszárító, 2 társasjáték, 5 mesekönyv, 1 hegedű és számtalan azonosítatlan objektum. (Napjainkra ez további 3 gyermekkel, plusz egy hegedűvel, fuvolával, furulyával, néptáncruhákkal, röplabdával esetleg dobfelszereléssel bővült.)

Minden szülőnek nagy kísértése, hogy utána vigye gyermekének az elmaradt úszósapkát vagy tízórait.

Nem vagyok mérges, nem haragszom, „igen, éhes voltál” – és kész.

Cipőbefűzésnél nehéz önállóságot adni, hiszen mi milyen gyorsan megtennénk, meg milyen szép is, hogy úgy ránk van szorulva...

Utána jön egy kerekesebb időszak, a kisiskoláskorban.

Kamaszkorban aztán nagyobb dolgokat is rájuk bízhatunk, még hibákkal együtt is. Ott már nem az a tét, hogy esetleg éhesek maradnak, hanem meg kell tanulniuk önállóan válaszolni helyzetekre. Még ha hibák csúsznak be, akkor is többet ér, ha önállóan tesz meg valamit, erre ösztönözzük nagy gyerekeinket! – zárja beszélgetésünket Rita.

(Varga Erika)

Szopora szóval követi őket egy fiatal anyuka és egy csendes, mosolygós apuka. Pillanatok alatt belakják a szobát, előteret, udvart, ismerkednek, kapcsolatokat teremtenek, kérdeznek és meghallgatnak. Így ismerkedtem meg azzal a kedves házaspárral, akiről ez a kis írás szólni szeretne.

Vajon igaz-e rájuk a címben megfogalmazott állítás?

Kezdjük az elején. A feleség fiatal lányként, amikor még alig érettségizett

le, hírt kapott egy icipici kisbabáról, akinek meghalt az édesanyja, és a család nem tudta hazavinni a kórházból. Úgy érezte, tudna tenni a kislányért, ezért hazavitte Falatkát, és három éves koráig nevelte, amíg az édesapa magához tudta venni. Azóta is szoros kapcsolatban maradtak, anyának szólítja az immár 18 éves nagylány. A társával már így ismerkedett meg, a plébánia hittanos csoportjában.

Tagjai a nagycsaládos egyesületnek, tevékenyek a Hit és fény csoportban, jelenleg a Kentenich-kisegyetemet végzik, a második szombathelyi Schönstatt-csoport vezetői. Néhány éve házigazdai feladatokat is ellátnak a családnapokon, amelyeket éppen aktuális nehézségeik (várandósság alatti rosszullet stb.) ellenére következetességükkel, határozottságukkal, mindenre való odafigyelésükkel mindenki meglepedésére végeznek.

Házuk ajtaja nyitva áll mindenki előtt. Így ír erről egy ismerős család: „Egyik évben, van annak már vagy hét éve is, beszélgettünk róla, hogy a Savaria karneválra szeretnénk eljutni, csak nincs szállásunk. Erre a feleségnek felcsillan a szeme, hogy ők éppen akkor nem lesznek otthon. A közelben laknak, és a frissen elkészült házukat felajánlották, hogy ott töltsünk pár napot. Nekünk, budapestieknek ez a vidéki kis ház nagy élmény volt, és a kedves fogadtatás, hogy valamelyik nagyszülőltől megkaphattuk a kulcsokat. Nagyon példaértékű és szívmelengető volt ennek a kedves házaspárnak az önzetlensége, hisz akkor még alig ismertük egymást, épp hogy csak egy hetet töltöttünk együtt a családnapokon. Azóta ez már hagyomány-

nyá kezd válni, s már akkor is hívnak, amikor otthon vannak. Ez azért izgalmas, mert mi hatan ők nyolcan vannak. Az öröm, hogy találkozhatunk velük, és meríthetünk egymás családi szokásaiból, felülírja a szervezéssel járó nyűgöket. Remélem, ők is így gondolják. Gyerekeink is időközben megbarátkoztak, bár a mieink jóval idősebbek.

Mi, szülők már csak alibiként használjuk a nyári rendezvényt, hogy esténként jót beszélgethessünk és megmerítkezhessünk az újabb és újabb életszakaszok adta örömei és nehézségei kitérőjében, és annak latolgatásában, mit csinálna ekkor, vagy akkor egy schönstatti szülő, házastárs...”

Nemcsak házuk, de balatoni nyaralójuk is mindig szívesen várja a vendégeket. Vagy a háziakkal vagy nélkülük, de mindig időzik ott valaki, akinek esetleg másképp nem lenne lehetősége nyaralni, vagy éppen csak szívesen töltik velük a pihenést.

Már megszületett ötödik gyermekük is, amikor hírt kaptak egy Down-kóros kisfiúról, aki számos betegségben is szenvedett, és elmondásuk szerint úgy érezték, hogy ez az üzenet, s vele a feladat nekik szól. Magukhoz vették tehát, majd örökbe fogadták. Vér szerinti gyermekeikkel azonos mértékben szerették, gyakori kórházi kezeléseiben, betegségeiben mellette voltak, széppé tették az utolsó éveit, ők is és környezetük is sokat gazdagodott általa.

Ismét a fentiekben idézett család szavai: „Sokat tanultunk tőlük a kis beteg testvér odaadó gondozásából. Az egész család apraja-nagyja átvette a szülők természetes, szeretetteljes oda-

fordulását a súlyosan beteg kicsi Csani iránt. Szerették és tisztelték őt, a világ legtermészetesebb módján gondozták és szórakoztatták.”

E sorok írója úgy érzi, nem tud objektíven nézni rájuk, annyit köszönhet e családnak. Férjem betegsége alatt teljes szívvel mellettem álltak, hívhattam őket bármikor, meghallgattak, támogattak anyagilag és lelkileg egyaránt. Soha el nem felejthető élmény, hogy mielőtt B. megtért a Teremtőhöz, az utolsó napokban picit babájával hozzám költözött a feleség, ellátta a gyermekeimet és a háztartást (további schönstatti család

„Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!”

Beszámoló Gergőről

„...egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, így kiáltott hozzá: *Könyörülj rajtam, Uram, Dávid Fia! A lányomat kegyetlenül győtri egy démon. Ő azonban egy szóval sem válaszolt nekí. A tanítványai odamentek hozzá és kérték: „Küldd el őt, mert csak kiabál utánunk. Ekkor így szólt: „Nem küldtek másbóvá, csak Izrael házának elvesztett jubaihoz. Az asszony mégis odament, leborult előtte és kérte: „Uram, segíts rajtam! Erre így válaszolt: „Nem való elvenni a gyerekek kenyerét, és odadobni a kuttyáknak. De az asszony csak folytatta: „Igen, Uram, de a kuttyák is esznek a morzsákból, amelyek leullanak uruk asztaláról. Erre Jézus így szólt hozzá: „Asszony, nagy a te hited! Legyen neked, amint akarod.” (Mt 15, 22–28)*

Ez az asszony példakép számunkra. Mert bár Jézus nagyon keményen elutasítja, ő bátran és nagy hittel újra kér. Alázatát és hitét látva Jézus nem tud ellenállni kérésének.

segítségével) hogy csak a búcsúval tudjak foglalkozni. Együtt volt velünk az utolsó leheleténél, az öltöztetésénél. Ez a pár nap örök kapocs köztünk.

Pár napja megkérdeztem tőlük, igaznak érzik-e a címben megfogalmazott állítást. Végiggondolva arra jutottak, hogy ők nem keresik, hanem meghallják a nekik címzett feladatokat, és felvállalják a velük járó nehézségeket.

Engedtessek meg egy újabb személyes megjegyzés: felnézek rájuk, és hálas vagyok Jóistennek és a Schönstattmozgalomnak, hogy ilyen barátaim vannak.

Egy éve volt Gergő balesete. Több kilenceden és rengeteg imán vagyunk túl, és a csoda még nem történt meg.

Nem ismerjük a Jóisten szándékát, lehet, hogy Petra (Gergő kedvese) és az ő hivatása az, hogy egy lehetetlen helyzetben hűségük jel legyen hűtlen világunkban. Ahogy már beszámoltunk róla, Gergővel történtek apróbb csodák, de nem az, amire várunk, amiért Kentenich atyához fordultunk.

Tilmann atya előre figyelmeztetett bennünket, hogy ez nagy harc lesz, ami kitartást és sok erőt kíván. Mi nem adjuk fel! Újrakezdtük a kilenc heti imát és áldozatokat. Újra hívunk Benneteket is, hogy csatlakozzatok!

Tudjuk, hogy sokan nagy, még nagyobb terheket cipeltek. Mégis ké-

rünk Benneteket, mutassuk meg, hogy Kentenich atyát, az ígéreteit komolyan vesszük, vele egységben kiesdekeljük a csodát Gergő számára, és megmutatjuk a világnak és Egyházunknak Alapítónk szentségét.

Valaki nemrég azt mesélte nekünk, hogy amikor az ima elkezdődött, nagyon nehéz volt elhinnie, hogy csoda történhet. Ezért Kentenich atyához fordult, és megkérdezte, lehetséges-e ez? Majd húzott egyet az Atya-telefonból. Ez állt rajta: „Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.” Így csatlakozott a kilencedhez.

Gergőnek jól sikerült a légső műtétje, egy ún. T elemmel „sámfázták” ki a légsővét, így a levegő újra a hangrészen át megy, ezért tud beszélni! A korábbi megbeszélés ellenére a Budakeszi Országos Rehabilitációs Intézet nem fogadta Gergőt, a rezisztens kórházi baktériumai miatt. A kisbéri rehabilitációs osztályra került, ahol sokat tornáztatják. Gyógytornásza a pannonhalmi Erdősy tanár úr felesége, Krisztina, aki a Jóisten ajándéka. Gergő maga hajtja a kerekesszékét, és tud önállóan enni a nagybátyja által faragott hajlított nyelű kanállal.

Gergő augusztus 22. óta, több mint egy éve kórházban fekszik. Ezalatt az idő alatt nagyon sokat változtunk mindketten. Változott az Istenkapcsolatunk, az élethez való hozzáállásunk.

Gergő műtétei nekem mindig rengeteg izgulással jártak, a félelem érzése pedig folyamatosan bennem volt. A műtétek alatt (amikből volt jónéhány) csak

Petra a nyár nagyobbik felében mellette volt/van, és Kati (az édesanyja) is folyamatosan. Ő nem adja fel, hogy fiának olyan helyet és módszert találjon, ami segítheti a felépülését. 25-30 család imádkozik

folyamatosan Gergőért. Megható, hogy fiatalok – ismeretlenül is – kisgyermekket is bevonva fohászoknak kitartóan gyógyulásáért! Legalább annyian, mint a felnőttek. Nagy kincs ez az egész magyar Schönstatt Család számára!

Köszönöm Istenem, hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyítod Gergőt!

Rá tudtam gondolni, és csak imádkoztam, könyörögtem Istenhez. Próbáltam rögtön meg is köszönni Isten segítségét. És így az összes sikeres műtét egy Istentől kapott óriási, meg nem érdemelt ajándékká vált. Ez alatt az egy év alatt rengeteget érezhettem Isten végtelen szeretetét.

Sokszor bennem volt az a gondolat, hogy ennél rosszabb már nem lehet. De

mégis, mindig jött valami még rosszabb. Gergő kitartása és türelme adta a legtöbb erőt nekem is ahhoz, hogy ne adjam fel. Egyik hosszabb beszélgetésünk alkalmával fogalmazta meg, hogy neki milyen jó, nála rosszabb helyzetben élő emberek is vannak. Még így, kórházban bénán fekvve is sikerült meglátnia a jót. Ez nekem óriási élmény volt. Úgy tűnik, tényleg nem véletlenül történt, ami történt, Istennek célja van Gergővel és velem is.

Isten szeretetét nem csak Gergő javulása által éreztem, hanem a rengeteg

érdeklődő ember szeretete és imái által is. Azt megtapasztalni, hogy ennyi ember érted és a számodra legfontosabb emberért fohászkodik vagy hoz áldozatokat, az egyik legjobb érzés, amit eddig tapasztaltam. A tanárain, szüleim türelme, a barátok áldozatkész segítsége, és az ismeretlen ismerősök biztató szavai nemegyszer lendítettek át a kibírhatatlannak tűnő nehézségeken.

Gergő nevében is köszönöm mindenkinek a szeretetét, imáját!

Petra

Gólyahír

Örömmel adjuk hírül, hogy 2011. június 24-én megszületett második kislányunk, Zsófi. A boldog szülők és nővére, Orsi nagy örömére.

Antal Balázs & Dorottya

Örömmel tudatjuk, hogy megszületett családunk legifjabb tagja, Andai Réka Teréz. :-) A hölgy 0,00055 km hosszú és 0,0041 t súlyos, és a tesók is majd' megzabálják.

Zsolti, Ani és a BMKBBR (Bogi, Máté, Kata, Balázs, Botond + persze Réka)

Örömmel adjuk hírül, hogy 2011. szeptember 4-én 18 óra 25 perckor, 3400 grammal és 53 cm-rel megszületett első gyermekünk Balogh Sára Dorottya.

Balogh Ákos és Balogh-Palásthy Anna Mária

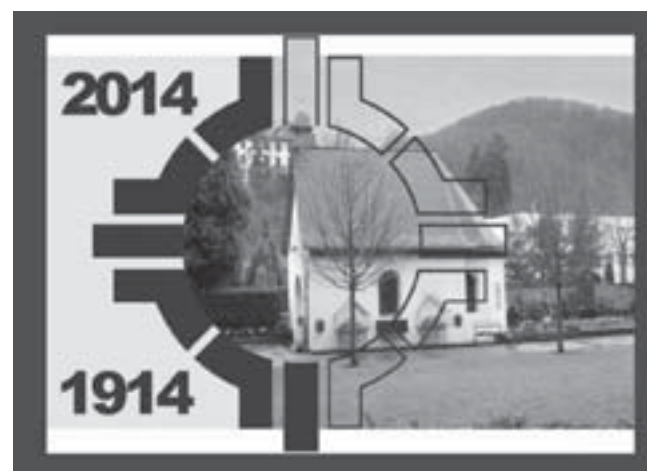

„Atyám szemefénye vagyok!”

Schönstatt alapításának 2014-es centenáriuma készülünk

A magyar atyajelkép zarándokútja

Óbudavár – Óbudavár *** augusztus 27 – október 22.

2011 Az Atya éve

Elkészült a magyar atya-jelkép ZOLTÁN GYŐZŐ ötvösművész keze nyomán, és elindult azon családok háziszentélyeibe, akik meghívták!

Eljön hozzánk a jelkép, nézzük, és onnan a tekintetünket, mint házaspár és család azokra irányítjuk, akiket jelképez: mindegyiknek a mennyei Atyára. Megnyílunk Neki, Aki néz ránk, és azt mondja:

veletek vagyok,

vezetlek benneteket –

legyetek az eszközeim, munkatársaim, amikor a házastársatoknak, gyermekeiteknek, testvéreiteknek vagy a többi embertársatoknak szüksége van rátok...

Minden földi atyának az a hivatása, hogy a Mennyei Atya képmása legyen. Ezen a nyomon járva Kentenich atya nagyon sokak atya lett, és így a lelki gyermekei számára az atya-jelkép nemcsak a mennyei Atya, hanem Kentenich atya jelképe is. Vagyis a hozzánk érkező atya-jelképpel Kentenich atya is meglátogat bennünket.

Amikor gondolatban végigpásztázuk az életét, láthatjuk, hogy számtalan alkalommal bizonyult a mennyei Atya transzparensének: megtapasztalhatjuk az események felidézésével Kentenich atyának a mennyei Atyához való közelségét, megtapasztalhatjuk, ahogy munkásságában megmutatkozott, hogy a Gondvi-

selésbe vetett hite által mennyire rábízta magát a mennyei Atya vezetésére.

Meghívta 1914. október 18-án a kis kápolnába a Szűzanyát, akiről fél évszázaddal később azt mondhatta: „Sikerült neki – a szeretetszövetség erejével – mindazokat, akik magukat neki szentelték, bevezetni a Mennyei Atya iránti gyermeki szeretet világába. Csaknem azt szeretnénk mondani: mi schönstattiak ez idő alatt számtalan sokszor hozzá fordultunk, és fáradhatatlanul ismételtük Fülöp apostol szavát, melyet annak idején az Üdvözítőhöz intézett: »*Mutasd meg nekünk az Atyát!*« (Jn 14,18). *Szűzanya, mutasd meg nekünk az Atyát!* Mária meghallotta és válaszolt... Egyik bizonyítéka annak, hogy a Szűzanya az Atyához vezetett minket, ez a jelkép: az atyaszem.»

P. H. Walter, a schönstatti általános elnökség elnöke az atya-jelkép útnak indulása alkalmából ezt írta:

„...Az a vágyunk, hogy (Schönstatt) családjunk ismét összegyűljön (Kentenich atya) személye körül, megtisztuljon és növekedjen az egységben, hogy így megerősödjünk az egyházat és a társadalmat szolgáló küldetésünk számára.»

„Segítsen ez a jelkép abban, hogy az isteni vezetés kegyelme újból megragadjon bennünket, hogy életszerű érintkezésbe lépjünk egymással, és keletkezzen egy olyan élet-áramlat, melyet a jubileumi évben az egyházba vezethetünk.»

Szeretettel a
TECSENGŐ házaspárjai
és Gertrúd-Mária nővér

„Gyógyír északi szélre”

Ez a „blickfangos” cím a *Gut gegen Nordwind* című könyv fordítójának leleményét dicséri. Daniel Glattauer regényét tavasszal kaptam ajándékba egy kedves barátnőmtől.

A mű többféle elemzési módot is megérdemel, de most emeljük ki azt, ami a schönstatti olvasónak azonnal feltűnik: hogyan lép ki fokozatosan házasságából a mű szép, fiatal főszereplője, Emmi.

Házasságtörő regényekben nem szűkölködik az irodalom, elég, ha Goethére, Tolsztojra vagy Móricz Zsigmondra gondolunk. Akkor mivel tűnik ki a német szerző alkotása? A „*Gyógyír északi szélre*” sikerének egyik forrása, hogy teljes egészében e-mailekből áll. Ennek megfelelően stílusa rendkívül friss. A másik pedig az, hogy lépésről-lépésre nyomon követhetjük, hogy a két gyermeket nevelő, zongoraművész férjéhez eleddig hűséges fiatalasszony hogyan lesz szerelmes egy ismeretlen férfiba, akivel sohasem találkozott. Mindezt úgy,

hogy magát boldog házasságban élőnek hiszi, hogy a férjével külön szobában alvást szabadságnak, a házastársi kommunikáció hiányát bizalomnak titulálja. S ami energiát nem fektet a házasságába, azt mind a másik, robbanásszerűen fejlődő kapcsolatára fordítja.

A cselekményből nem árulok el többet, hátha más is kedvet kap az elolvasásához. Budapesten színpadra is állították tehetséges színészekkel.

Jing jang, avagy filmajánló négy szemközt

Színes fátyol (The Painted Veil)

Rendező: John Curran

Zene: Alexandre Desplat

A feleség szerint: W. Somerset Maugham
A színes fátyol című regényéből készült filmadaptáció végre egy jó mozi ígér.

Nagy benne a hőség, így fagyival ajánlom.

Amerikai-kínai közös munka, utóbbinak köszönhetően gyönyörű tájakon játszódik, előbbinek viszont betudható néhány megszokott klisé – például, hogy

még a történet kibontása előtt biztosak lehetünk benne, melyik két színész lesz a főszereplő. A jóképű és a csinos.

Kitty (Naomi Watts) egy elkényeztetett úrilány Londonban, aki azért ugrik fejest egy ismeretlennel kötött házasságba, hogy függetlenedhessen anyjától, családjától. A férj – Walter Fane (Edward Norton) középosztálybeli bakteriológus – maga választja szemrevaló feleségét, ám mély és közvetlen kapcsolatot nem ápol vele, munkájának él. Kitty hamarosan megcsalja férjét, amit Walter megtud, s bosszúból jelentkezik egy kolera sújtotta távoli kis kínai faluba orvosnak, ahová Kittyt is magával viszi.

A film a Mei-tan-fu-ba való hosszú és nyomasztó utazással kezdődik. A tikkasztó hőség, a monoton gyaloglás, a fullasztó hallgatásban a feleség visszaemlékezéseiből ismerjük meg az előzményeket. A zenei aláfestés kivételesen jó: ecetszerűen összemossa a külső-belső érzéseket. Izzasztó a gyűlölet és büszkeség érzése, tikkasztó a feszültség, és ordító a hallgatás kettejük között.

A falu is hűen tükrözi lélekállapotukat. Terjed a járvány megállíthatatlanul, betegek, halottak mindenfelé, s az idegenek jövetele csak ellenszenvet szül. Walter beleveti magát a kolera megfékezésébe, Kittyt pedig a magány fojtogatja. A borzalmak láttán, s az unalom ellen felajánlja segítségét a faluban dolgozó nővéreknek. Itt, a közös munkahelyen látják egymást külső szemmel: a feleség Walter áldozatos küzdelmét a kolera ellen, a férj pedig Kitty gyengéd játékát az árván maradt gyerekekkel. Megindul a gyógyulás mind a faluban, mind a házasságban. Egymást végre megismerve, elfogadva, megszeretve, csapatban dolgoznak immár eredménnyel a járvány ellen s a helyiek elfogadásáért. Már az sem épít falat közénk, hogy a Kitty méhében növekvő gyermek idősebb, mint kibékülésük. S ekkor Waltert megtámadja a kolera.

Tetszik, hogy a film valódi problémával foglalkozik, s a megoldást házasságon belül keresi. Lehet-e jó a házasság, mely átgondolatlanul vagy nem szabad akaratból kötöttet? Mi számít hűtlenségnek? Mi a nagyobb bűn: a megcsalás vagy az irgalmatlanság? A fertőző betegség megtámadhatja a mi házasságunkat is, védőoltásként szeressük egyre jobban, tegyük boldoggá társunkat, míg a halál el nem választ bennünket.

Milyen kár, hogy meghal a végén a férj – mondták nekem többen. A boldog végkifejlet szempontjából valóban kár, ám dramaturgiailag zseniális. Sokkal elgondolkodtatóbb, ezáltal előrevívőbb.

Jobb az étellel teli halál, mint a döghalálos élet.

A férj szerint: Ez a film felvet néhány alapvető kérdést a házassággal kapcsolatosan.

Az első, hogy szükséges-e a házasságkötéshez egymás ismerete.

Walter azt a lányt kéri meg, aki futó benyomásai alapján megtetszik neki. Kittyt ugyan nem taszítja a merész fiatalember, de mély vonzalom sem ébred benne iránta. Lehet ebből bármi jó hosszú távon? A józan ész rosszat sejt, hiszen felszínes ismeretségből lesz házasság, minden felkészülés nélkül.

A második kérdés, hogy miként lehet egy házasság válságát kezelni. Minden kapcsolatban vannak mélypontok, amikor a kölcsönös tisztelet, szeretet, odaadás csökken. Hűtlenség is sokféle lehet, a munka, az önzés éppúgy lehet megcsalás, mint a házasságtörés. A Színes fátyol című filmben Kitty kalandja a sanghaji fiatal diplomatával a nő személyiségének jellemzését szolgálja. Férje idegen számára, egymás megismerése mindkettőjük részéről sekélyes. A kutatónak és az elkényeztetett úrilánynak nincs közös témája. Kitty számára unaloműzésre kiváló egy szerető, el is hagyja férjét, s nagy pofon számára, hogy a szeretője nem áll ki mellette.

A film megmutatja, miként található meg két szív egymást, a korábbinál sokkal mélyebb szinten. A közös tevékenység, az egymásra utaltság egész más alapokra helyezi kapcsolatukat. Kiderül, hogy az elkényeztetett lány kiváló pedagógiai adottságokkal rendelkezik, aki zongorajátékával elbűvöli a gyerekeket. Kitty számára az is világos lesz, hogy férje a tudásával életet ment meg, önzetlen és kifoghatatlan munkabírása tisztele-

tet és szeretet ébreszt benne. Valójában ebben a szorult helyzetben fedezik fel egymás értékeit. Kiderül mindkettőjük számára, hogy jól választottak, amikor megházasodtak. Csak nem ismerték a másikat, s hirtelen rá kell döbbsenniük, hogy szerethető a másik, s szenvedésük, magányuk orvosolható házasságukon keresztül, a másik felé fordulással, a másik személyiségének elfogadásával.

Végül kérdésként az is megfogalmazható, hogy egy házasság minőségét a jó házasságban eltöltött évek száma szabja-e meg vagy a végállapot. Hőseink példája azt bizonyítja, hogy kapcsolatuk emberileg formálta át, cserélte ki őket, ahogy egy jó kapcsolatnak hatással kell lennie a benne lévőkre. Ha házasságuk egészét tekintjük, akkor Walter halála miatt annak csak egy töredéke lett minőségi, kölcsönös odaadáson, szereteten alapuló viszony, mégis kétségtelenül teljes életet éltek így is. Tanúságos az utolsó jelenet, ahol Kitty és kisfia találkozik az utcán csábítójával, aki nem mellékesen a fiú vér szerinti apja. Az anya mégis imponáló módon teszi egyértelművé, hogy semmi köze ehhez az emberhez, hogy fia és önmaga számára más utat választ, hogy gondolatkísérletként sem tér vissza múltjához. Magatartása egyértelmű hitvallás Walter emléke mellett, aki életét adta a járványban szenvedőkért, s akivel megtapasztalta az igazi boldogságot.

A film kérdésfeltevései alkalmasak arra, hogy jót beszéljünk házastársunkkal saját kapcsolatunkról. Mint minden jó mű, ez is túlmutat önmagán a befogadás élményén. Saját magunk és kapcsolataink jobb megértésére készítet.

Szabad tűzön, szabadban

Grillezzünk!

Assan elköszön tőlünk a nyár, de talán még tartogat egy- két napsütéses napot. Érdemes kihasználni és kiülni a kertbe vagy teraszra és a családdal vagy a barátokkal grillezni.

Pácájánlatok sertéshúshoz: A tarjaszeleteket egy mustárból, olívaolajból, egész zöldborsból és fokhagymából álló pácba helyezük. Karajszelletek pácolódását egy finomra vágott hagyma, olaj, dijoni mustár, fűszerpaprika, kevés boracet alkotta elegyre bízunk.

Ha **csirkehúst** szeretnénk sütni, akkor kétféle kipróbált pácot tudunk jó szívvel ajánlani:

- joghurt, fokhagyma tárkony (vagy majoranna), olaj vagy
- paradicsompüré, bazsalikom, olaj, esetleg fokhagyma.

Pácoljuk be a húsokat már fogyasztás előtt fél nappal úgy, hogy egy nagyobb táliban keverjük össze a pácot, és rakjuk bele a grillezésre szánt húsokat úgy, hogy a pác ellepje őket.

A húsokhoz grillezhetünk zöldségeket is, pl. gombát, cukkinit, paprikát.

Ezeket darabolva és egy kis grillfűszerrel, olívaolajjal megöntözve rakjuk a grillrácsra!

A megsült húsok, zöldségek mellé kínálhatunk: paradicsomsalátát, kapos, joghurtos uborkasalátát, káposztasalátát.

Desszertnek ajánljuk a: „Körte szép Heléna módra” elnevezésű finomságot.

Ez a vaníliás-csokis desszert Offenbach operája után kapta a nevét, a 19. századi Franciaország egyik legnépszerűbb édessége volt, mert pillanatok alatt elkészül, és a félig még ropogós körte, a meleg csokiöntet és a lágy, hideg fagyalt izgalmas kombináció, textúrák és ízek kavalkádja.

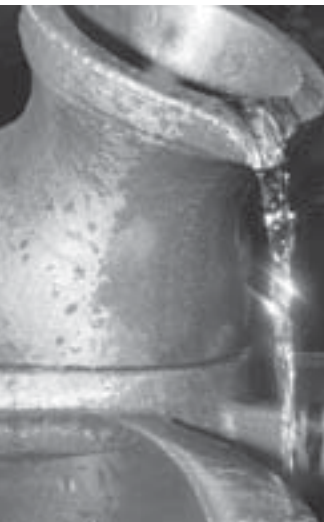
Hozzávalók: fejenként 1 körte, vanília fagyalt, csokoládé, mandulaforgács, babapiskóta

A körtéket meghámozva, de a szárustul 4 ek cukorral és 2 dl vízzel megpároljuk és hagyjuk hűlni őket.

A megmaradt szirupba tördeljünk másfél tábla csokoládét, és vízfürdő felett olvasszuk meg. Egy-egy körtét tegyünk desszertes tálkába, tegyük mellé fagyit, öntsük nyakon a még meleg csokiöntettel, szórjuk meg mandulaforgáccsal, és adjunk mellé babapiskótát.

A **bor** sem maradhat ki:

Konyári Jánoshegyi kékfrankos 2009. Balatonlelle. Ez egy testesebb kékfrankos, tisztán lilás színnel. Összetett illatából árad az ibolya illata, fekete és piros gyümölcsök aromája. Érett taninok, zamatos gyümölcsök és egy csipetnyi kávéíz, hosszú fűszeres utóízzel.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ a nyári családnapiakat, a házigazda és előadó házaspárok, valamint Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ a gyerekfoglalkoztatók és mindazok tevékenységét, akik a családnapiakért dolgoztak
- ❖ a fiú és leánytáborokat és azok szervezőit, vezetőit
- ❖ a magyar Atya-jelképet, melyet Zoltán Győző ötvösművészünk készített
- ❖ a Kentenich vetélkedőt, s hogy ezáltal közelebb kerülhetünk Kentenich atyához
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tókéba

- ❖ a családcsoportokat
- ❖ a fiatalokat
- ❖ a II. képzőház épülését
- ❖ a diós ház átadását, felszentelését.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebévult – és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a nyári családnapiakon tanultakból a házaspárok egy-egy számukra fontos dolgot életre tudjanak váltani, meg tudjanak valósítani a hétköznapijaikban
- ❖ hogy az óbudavári építkezéseket sikeresen folytathassuk és befejezhesük.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

Dani (4,5) alkudozott, hogy ne kelljen fürödni.

Én: – Mutasd a lábad, ha büdi, akkor mész fürödni.

Dani: – De anya, az mindig büdi, mert így férfias.

Apa mezítláb autót mos az udvaron.

Berti (7): – Nekem nehogy megfázz, Apa!

Apa: – Bocsánat, de ez nem az én szövegem??

Berti: – De igen, de egyszer én is leszek apuka és gyakorolnom kell!!! :-)))

„A szeretet az, amikor egy lány bekölni magát, a fiú pedig borotválkozó arcszesszel bekeni magát, aztán elindulnak, hogy szagolgassák egymást.”

Karesz (5 éves)

Nagymamával tanítgatjuk Petrát az „f” betű kimondására, mert a cumizás miatt minden „f” helyett „h”-t mond (pl. fáj helyett háj). Kérdezzük tőle:

– Milyen színű a cumid? (fehér karama, kék-fekete virágos gomb)

Gondolkodik egy pillanatig, majd rávágja:

– Kék is van benne! :-)

A fiam (2,5) ma azt mondja nekem:
– Anya, lefekszem egy kicsit, mert elfáradtam!

– Jól! És miben fáradtál el? – kérdezem.

Mire Ő: – Cipőben!!! :-)))

Hajmosás közben mondom a fiamnak (3 éves), hogy fogja be a fülét. Erre ő:

– Anya, fura(ura) vagyok a helyzetnek.

Séta közben

Máté (3): – Anya, Huni (10 hó) mit eszik?

Anya: – Babapiskótát.

Máté: – Hmmm... finom lehet... kiszíúpiskótát isz van?

Virágnak (2 és fél éves) magyarázom, hogy melyik a bal és melyik a jobb keze, lába, füle... Pár hét múlva odabújik hozzám: – Szeretlek, anya.

– Én is szeretlek, de én sokkal jobban!!

– Én meg BALban!!!!

Nagymama mesélni kezd hároméves Marci unokájának. Rövid idő múlva Marci közbeszól:

– Nagymama, a lényegét!

Hét évesünk kérdezi:

– Mit olvasol, mama?

– Az a címe, hogy Menni vagy meghalni.

Elgondolkozik. – Háááát, mama, szerintem inkább jobb menni...

Másfél évesünk szókinszén meglátja a vidéki életmód. Misén nézegettük a gyerekbibliát, ahol is a Jézus sírja elől elhengerített kő látványánál a felismerés örömeivel kiáltja: – Bála!!

Schönstatt hírek

Kedves Családok!

Bizonyára számos nehézség ellenére döntöttetek az óbudavári családnapokon való részvétel mellett, mert tapasztaltátok, hogy érdemes volt! Kapunk valamit, ami értelmet, erőt és örömet ad küldetésünkhöz.

Többen arról számoltak be, hogy nagyobb gyermekeik, akik otthon maradtak a családnapok idején, azt mondták szüleiknek hazatérésük után: „Óbudavár után mindig sokkal jobb itthon a légré! Jobban szeretitek egymást!”

Köszönet és hála mindezért a Szűzanyának!

Köszönet és hála mindazoknak, akik – válság idején – anyagilag is hűségesen hozzájárultak közös otthonunk felépítéséhez!

Amint láthattátok, bővül a rendelkezésünkre álló helyiségek, szálláshelyek száma a II. Képzőház épülésével. A terv szerint a földszinten biztosítunk apartmant Tilmann atyának vagy a Nővérnek, itt lesz az előadóterem a párhuzamos programokhoz, az emeleten pedig négy

szálláshely kerül kialakításra. Elkészült a Diós ház is – mely „A” kategóriás turistaháznak minősül – otthont adva a nyári lánytáboroknak, ifjúsági találkozóknak, fűhétvégéknek. Fennmaradó szabad kapacitás esetén iskolai lelkigyakorlat, kirándulás színhelyeül is szolgálhat a 30 fős szállás. A tervben szerepel még három személy részére kialakítandó kis lakrész a kísérő tanárok számára.

Mindez azonban kölcsönökkel valósulhatott meg! Összesen 10 millió forint kölcsönre volt szükség, több helyről, eltérő kamattal, 2013 közepéig.

Ezért kérjük, hogy – (akiknek lehetőségük van még csatlakozni az adományozókhoz) lehetőség szerint – támogassátok rendszeresen anyagilag szervezeteinket, hogy gyermekeitek, unokáitok számára is biztosítva legyen mindaz, amit most Ti élveztetek!

Tilmann atya: „Fizethetünk hetente egy „sört” a Szűzanyának!” Vagyis minden kis luxusból juttathatunk egy részt a Szűzanyának!

A Családok a Csaláért Egyesület a működést szolgálja:

a **732000134-10000434** számszámon,

A Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány pedig az építkezést

a **73200031-11252201**

számszámon.

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!
Köszönettel és szeretettel:

a *TECSENGÓ házaspárok*

Óbudavári hírek

2011. 08. 23.

Július 10-től lánytábor volt az új Diós házban. Örülünk, hogy a schönstatti fiatalok voltak az elsők, aki ott lakhattak.

Böbe nővér hosszasan időzött Óbudaváron.

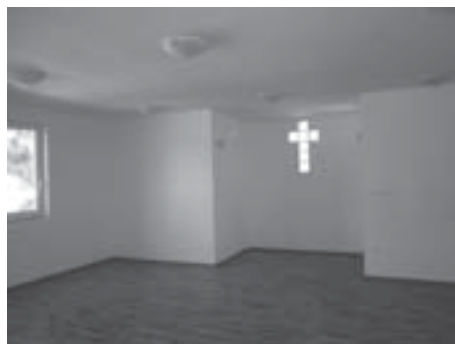
Júliusban és augusztusban több zárandok csoport is végigjárta a Házaspárok útját. Gyakran érkeznek ezért egyéni is házaspárok, családok hozzánk.

Pályáztunk a Gyermekek családok közösségépítő üdülésének támogatására.

Elkészült a képzőház második épületének földszintje. Itt egy apartman, két mosdó, előtér és egy kisebb előadóterem található. A szalagparkettát és lefektetését adományba kaptuk. Hálásan köszönjük.

Az apartmant az Aqilla nővér piliszentléleki házából – annak felújításra szoruló állapota miatt – kikerült bútorokkal rendeztük be, így mindig eszünkbe jut a nővér, amikor bemegyünk a

helyiségekbe. Az apartmannak Louise Schulz nővér volt az első lakója, aki a nemzetközi családnapokon vett részt két német atyával, három német és kilenc magyar családdal együtt.

A Diós háznál a tűzoltóság rendelkezésére villámhárítót és tűzjelző berendezést kell kiépítenünk, hogy megkaphassuk a használatba vételi és az üzemeltetési engedélyt.

Több helyről érkezett hír a „TÁMOP” – A családi közösségi kezdeményezések és programok megerősítése – című pályázatról. Köszönjük szépen mindenkinek a figyelmet. Sajnos nem tudunk pályázni, mert a kiírásban szereplő feltételeknek nem tudunk megfelelni. Ilyenek pl. az utófinanszírozás miatti forgótöke meglétének hiánya, országos szintű tevékenységünk helyi szinten való adminisztrálása, három további alkalmazott foglalkoztatása.

Köszönjük hűséges, állandó adományozóink támogatását. Köszönjük szépen a rendszeres havi adományozásba most kezdő házaspároknak a támogatást, és az egy millió forintos adományt is, amit augusztusban kaptunk. Mivel névtelenségben kívánnak maradni, a megsegítettek nevében köszönöm szépen azoknak a családoknak az adományait is, akik más család családnapokon való részvételének költségeire adakoznak.

Június 4-én a Családünnepen Joó Attila és Enikő tartott előadást a „Teher alatt nő a pálma” címmel. Egy Schönstatt szimpatizáns házaspár írásban is megosztotta velünk élményeit, érzéseit a Családünneppel kapcsolatban, melyet ajánlunk mindenki figyelmébe.

Szilvi és Laci

CSAK

A szívek ünnepe

Azt mondják, a héber *kaddis* (szent) szó annyit tesz, hogy valami vagy valaki Isten által lefoglalt, lényegileg Őhozzá tartozó, Neki fenntartott.

A hétköznapokban sokféle dolog lefoglal bennünket. Igyekszünk avval a reménnyel belevetni magunkat a mindennapok forgatagába és gondjaiba, hogy alámerülésünket Isten szerető tekintete kíséri. Amikor már túlságosan mélyre szálltunk, kiáltunk: *Uram, ments meg, különben elmerülök!*¹

A szentek titka minden bizonnyal az, hogy a szívükben szüntelenül fenntartanak egy *belső szobát*² Istennek. Bármilyen mélyen gázoljanak is éppen a bajban vagy a teendőikben, lényegük szerint Istennel időznek, és szívük mélyén folytonos ünnepet ülnek.

Amikor időnként kiszakítjuk magunkat a hétköznapokból – ellene mondva az örvény kísérteties vonzásának –, a szent-

tekhez csatlakozunk. Ilyenkor mi is *kita-kerítjük és feldíszítjük*³ a belső szobát. A szívünk ünneplőbe öltözik, szabaddá válunk mások befogadására, és a másik emberben vendégként tér be hozzánk az Atya.

A családnünetet követő vasárnapon a templomból kilépve ismerős családot pillantottuk meg. A kis Aletta széles mosollyal kiáltott felénk. – *Szia Kata, szia Péter!*

Másfél évvel korábbról ismerjük őket. Közvetlenül házasságkötésünk előtt jártunk náluk, hogy a házasságról és a családról beszélgessünk. Az azóta eltelt időszakban csak futólag láttuk egymást. Kissé szégyenkezve vallom be Alettának, hogy én már nem emlékszem a nevére. A szülei kérdezik, hogyan éltük át a családnünetet, milyen volt. Jól esik, hogy mindannyian számon tartanak minket, érdeklődnek.

Az első megfogalmazás, ami fellelt bennünk, hogy nagyon összetett és tartalmas napot éltünk át. Később elgondolkodunk, miért is mondtuk pont ezt, és folytatjuk. – *Az igazat megvallva azt gondoltuk, hogy elsősorban a keikapcsolódásról*

¹ Mt 12,44

² Mt 6,6

³ Mt 22

szól majd ez a nap. Könnyű beszélgetések az ismerősökkel és egy előadás, amiről előre nem tudhatjuk, hogy a témája nekünk személyesen mond-e majd valamit.

Az előadás várakozáson felüli élményt adott. Minden tanúságtétel eszenciája, a személyesen átélt hitelessége az, ami az előadó házaspár és a kis Rita történetében is kibillenti a hallgatót saját maga zárt problémaköréből, és felemeli őt abba a dimenzióba, ahol már hallhatja a neki szánt üzenetet.⁴

Szeretjük Schönstatt csoport-módszerét. Az előadás utáni páronkénti megosztásban kialakulnak a számunkra legmélyebb benyomások körvonalai. Mi mit tettünk volna? Hogyan lehet meghozni egy ennyire súlyos döntést? Nem inogtunk volna-e meg, amikor az orvosok egyöntetű szakvéleményét halljuk? Képesek lettünk volna az emberi értelm túlmutatóra figyelni?

A számunkra fontosak előzetes tisztázása azonban néha csak töredéke annak, amit meg kell hallanunk. Az ezt követő csoportos megosztásban tárul ki az elhangzottak igazi gazdagsága, ahogyan az egyes hallgatók más és más szemszögekben bontják ki az üzenetet.

– *Ha súlyos próbatételről hallunk, a saját gondjaink hirtelen az őket megillető helyre rangsorolódnak vissza, veszítenek bűverejük-ből.* – mondják többen. Közben sorra felidéződnek az előadók által bejárt út állomásai. Az a figyelmes vezetés, ahogyan őket az Atya elkísérte a nagy döntésig. Mindig más és más jellegű fogó-

zóval tanúsította számukra a jelenlétét, és annak megfelelően mutatta nekik az utat, ahogy felkészültségük foka – érzelmi állapotuk és a helyzetben való érlelődésük – ezt megkívánta. Újra felélevenítjük Szent Rita imájának szavait, melyek az előadásban elhangzottak.⁵

Végül egymást kérdezzük, személyes életpéldák bukkannak elő, és felsejlik egy újabb tanúságtétel, egy örökbe fogadásnak indult kapcsolat szép története.

Elidőzni a házasság szentségében – egyike azoknak a nagy mélységeknek és titkoknak, melyekről Tillmann atyától olvastunk. Keressük a módjait mi is, mert jó méríteni a forrásból újra. Ezért örvendtünk László atya miséjének is, melynek során több más – „sok próbát kiállt” – párral együtt imádkozhattunk házasságunkért és barátaink családjaiért.

Sosem gondoltuk, hogy fűben heverészni a napsütésben kézzelfogható hasznot hajthat. Pedig ez történt a Családünnepen. A kellemes délutáni időben ide-oda kunkorodott a beszélgetés fonala. Praktikus eljárások a háztartásban, a gyermeknevelés szépségei és fortélyai, időhiány és munkadömping, kertek és gyümölcsök.

Kedves Barátaink! Bizonyos, hogy jó szívvel gondolunk majd ajándékozni kedvetekre minden alkalommal, amikor az időközben elkészült befőtteket és lekvárokat ízlelgetjük! Szép lenne a következő családünnepen együtt bontani majd meg egy üveget...

Úgy legyen!

Madridi Ifjúsági Világtalálkozó

Matalmas élmény volt eljutni Madridba. Egy régi álmom vált valóra azzal, hogy ott lehettem ennyi hasonló gondolkodású fiatal között. Lehetne hosszan mesélni, de csak néhány dolgot ragadnék ki.

A schönstatti előtalálkozó adott a legtöbbet, nagy volt az egység, itt voltak a legmélyebb programok. A nagy találkozón is történtek velünk „kisebb csodák” – legalább is mi így éltük meg. Például mikor már egész nap a várost néztük, hullá fáradtak voltunk, iszonyú meleg volt (min. 40 fok)... és akkor az utunkba akadt egy Kis Szent Teréz templom. Nem volt bent tömeg, hűvös volt, és gyönyörű zenét játszottak fiatalok, pánsíppal, gitárral... Itt magunkra találhattunk, megnyugodhattunk, és alig tudtuk kiszakadni onnan.

A másik kis csoda akkor volt, mikor a Szentatya meglátogatott minket. Aznap este a hőség után jött a vihar, de mikor a Pápa kitette az Oltáriszentséget, elállt az eső és mikor visszavitte, rögtön nekikezdett újra.

Köszönöm, hogy ott lehettem!

V. Móni

Az Ifjúsági Világtalálkozó olyan esemény, ahol az embert lépten nyomon megajándékozzák. Ezek közül szeretnék néhányat megemlíteni, melyet az elmúlt két hétben átéltem, tapasztaltam:

- magyar fiatalok, akik kezükbe veszik a szervezést

- egy összetartó csapat
- egy édesanya, aki pályázatot ír a fiataloknak, hogy támogatást kapjanak az úthoz
- a magyar schönstatti közösség adománya
- családok, akik kölcsönadják autóikat
- rengeteg ima
- német csoporttal való közös utazás
- egy teljes nap Schönstattban
- ajándék vacsora és reggeli
- körbevezetés a Kentenich-házban
- nővérek és atyák, akik időt szánunk ránk
- önkéntesek, akik hónapok óta dolgoznak értünk
- két madridi szentély, csodálatos környezetben
- egy rég nem látott, távol élő baráttal való újra találkozás
- „Viva Schönstatt” és „Esta es la juventud del papa!” kiáltások Madrid utcáin
- véletlenszerű találkozás a pápával egy kereszteszövedésben
- rengeteg mosoly
- hivatalos fordítás híján spontán szinkrontolmácsolás
- egy ismeretlen fiú, aki a nyakába vesz, hogy kilássak a tömegből
- fiatal spanyol házaspár, aki segít helyi specialitást venni a boltban
- egy spanyol édesapa, aki a csomagjainkat szállítja, hogy ne kelljen a melegben, dombon felfele cipekednünk
- madridi lakosok, akik az emeletről vízzel locsolnak a zarándoklat közben a szinte elviselhetetlen hőségben

⁴ Történetükhöz lásd még: csodaritababa.blogspot.com

⁵ „Erőt kértem az Úrtól, és Ő nehézségeket adott, melyeken megedződtem.” – etc.

- apró emléktárgyak újonnan megismert fiataloktól
- egy zászló, ami védelmet nyújt a viharban a virrasztás alatt
- a pápa elismerő szavai, amivel kifejezi, hogy büszke ránk...

Mosszas buszozás után, megérkeztünk a várva várt helyre, Madridba!

Nagy ovációval fogadtak minket, jó volt együtt lenni a spanyolokkal és a többi ország fiataljaival!

Első három nap külön program volt a lányoknak – fiúknak, a miénken végig iszonyat jó volt a légkör és a hangulat.

Madridban, a nagy hőség (40 fok) ellenére, meg tudtuk nézni a várost, a Pradot, pihentünk a parkokban, megcsodáltuk a templomokat...az egyikben egy aranyos bácsi pánsírozott valami igazán szépet, mialatt kis Szt. Teréz ereklyéjénél imádkoztunk!!!

Örültem, hogy tudtunk négyesben lenni a tesóimmal és közösen programokat csinálni!

Lelkileg az utolsó esti szentségimádás a Pápával adott a legtöbbit, meg a schönstatti előtalálkozó!

Köszönöm a jó társaságot a zöld autó utasainak, meg az életmentő locsolásokat a madridi tűzoltóknak!!

Varga Réka

Belépek. Belemártom a kezem a szenteltvízbe, keresztet vetek, térdet hajtok, majd előremegyek és leülök. Mélyen beszippantom a fából készült oltár és a gyönyörű virágköltemények jellegzetes illatát. Becsukom a szemem és elmosolyodom.

Otthon vagyok.

És ez az érzés annyira mélyről jövő, hogy egyszerre válok nyugodttá és izgatottá. Ugyan tele vagyok még a nyomasztó gondjaimmal, de hirtelen megáll az idő, és az idegesítő, önsajnálható hangok a fejemben egyre halkabbá válnak, míg végre egészen elcsendesedek. Már csak egyetlen érzés van bennem: „Jó nekem itt lenni!”

Elidőzők ebben a gondtalanságban egy ideig, de aztán egyszerre csak va-

lami belső készítés fog el, hogy megséljek. Hagyom magam rávenni, és mint otthon, családi körben a vacsoraasztalnál, elkezdek beszámolni égi Édesanyámnak az élményeimről, örömeimről és a fájdalmaimról. Egészen kiürítem a szívem, aztán pedig csak hallgatok. És váratlanul egy apró részlet megvilágosodik számomra. Pont az, ami hiányzott a teljes kép kirakásához. Szívemet megint hála tölti be. Hát ez az!

Szeretném neki valamiképp viszonzni ezt, és ekkor eszembe jut, hogy ezeket mind neki adhatom *kegyelmi tőke* formájában. Fogok egy cetlit, egy tolat, és nekilátok. Ahogy sorban leírom ezeket, mintha lelkem hőlégballonja megszabadulna pár súlytól, és elkezdene emelkedni Fia felé. Amikor befejeztem,

összehajtom a cetlimet, felállok, odalépek a korsóhoz és bedobom. Egészen felszabadulttá válok.

Visszaülök a helyemre, és búcsúzásképp még egyszer megköszönöm neki, hogy részt vehettem az ifjúsági világtalálkozón, hogy amit ettől az úttól vártam, egy nagyon mély vágy, az Ő közbenjárására beteljesült, hogy közelebb kerültem hozzá, hogy az élő koronája lehetek, és hogy most itt adhatok hálát a forrásnál, az Összentélyben.

Még egy nagyot szippantok a levegőbe, vetek egy utolsó pillantást a képerre, felállok, kilépek a padból, térdet hajtok, keresztet vetek. A küszöbön nem tudom megállni, és még egyszer visszafordulok. Már csak egyetlen mondat járja át egész lényem: Semmit nélkülöd – semmit nélkülünk!

A Vértező gyümölcsei

Tamás: Azt kell, hogy mondjam, hogy a Vértező szinte maradéktalanul beteljesítette azokat az elképzeléseimet és vágyaimat, amelyekkel nekiálltam... Kiváló embereket hallhattunk a másfél év alatt, akik egytől-egyig olyan hiteles példát adtak, hogy a saját eszményem mindezek fényében szintén egyre jobban kibontakozhatott. Szép volt megtapasztalni alkalomról-alkalomra a közösség egységét, annak kisebb-nagyobb viharait és újbóli békéjét. Szép volt hordozni egymást imáinkban, és megtapasztalni az összetartozást a nehezebb időszakokban.

A záró schönstatti út pedig egészen csodálatos módon varrta el a még kusza szálatokat. A lelki otthonosságnak olyan szép élményét adta, ami azóta is sokat jelent. A közös munkatársi szövetség megkötése pedig olyan momentum volt számomra – és ta-

lán valamennyiünk számára –, amiben új irányt találtunk keresztény küldetésünknek: a Szűzanya munkatársaiként jelen lenni, és dolgozni a hétköznapiakban.

Viktor: Nekem (igazából meglepő módon) otthont, családot adott. Egy egymásról tudó, egymásra odafigyelő emberi közeget, egy nagyon sajátos másfél évben... Lehetett örülni és tanulni, többé válni a Vértéző

közben és általa: hogy sokkal több a készség, mint az adottság, a készségek pedig fejleszthetők, vagyis én sem vagyok elveszve :-). ...hogy zuhanó repülőn nincs ateista ... hogy Jézus sem a keresztet szerette, hanem az embereket ... hogy a kudarc nem vég, hanem kezdet :-). ...hogy egy férfinak is lehet hivatása a családja... Szép abba

belegondolni, hogy a vértézősök mennyi mindenben lehettek már eszközök a Fiúmozgalomban és „azon túl” is (pl. budapesti Kentenich pedagógiai előadások, Bence kórusa). És hogy lehet azt hinni, hogy a szűk és tágabb környezetüknek fognak még jót és örömet hozni Mária vértben járó szövetségesei.

Miki: Szép lassan megismertük egymást, közösséggé kovácsolódtunk. Meghallgattuk egymás gondját-bajját, figyelemmel követtük, segítettük a másikat és imádkoztunk egymásért. Rengeteget segített abban, hogy célokat és eszközöket találjunk, amiért dolgozhatunk nap mint nap. Ha nehézségekbe ütköztünk, akkor egymást segítve túl tudtuk jutni rajta, ki tudtuk hozni egymásból a még jobbat.

...Az előadások és a magunkban ébredt gondolatok nyomán feladatokat kerestünk és személyes elhatározásokat. Ezekben a feladatokban tudtunk nevelődni, fejlődni. Persze sokszor elbuktunk és elkeseredtünk, de mindig tovább tudtunk menni, és ezáltal erősödöttünk... Személyesen nekem az imaélet fejlődése volt a legszebb gyümölcse, és az egyik legnagyobb feladata. Jó volt látni, hogy a többiek is hogyan változtak a közösség hatására.

Ádám: A Vértéző másfél éve alatt rengetegettanultamSchönstattról, egyrészt a meghívott előadóktól, másrészt a többi vértézőstől, legyen szó tárgyi tudásról, vagy arról, hogy hogyan lehet igazi schönstattiként élni és dolgozni a hétköznapiakban. Jó volt megismerni azokat, akik rengeteget tettek és tesznek a magyar mozgalom előmozdításáért.

Továbbá kaptam egy nagyon remek – kiváló emberekből álló – schönstatti közösséget, ahol mindenkinek célja volt a másfél évvel, és ez rengeteg motivációt adott és sokszor mozdított ki egy-egy mélypontból. A februári „igen” rengeteg plusz feladatot is jelentett, már ha csak arra gondolok, hogy mindig meg kellett szervezni, hogy ráérjek a havi alkalmakra, ami korántsem volt egyszerű, és a heti rendszerességgel írott heti levelek vagy az alkalmakon a következő hónapokra vállalt plusz önmegtadadások, ill. személyes vállalások is sok energiába kerültek. De közben is éreztem, így utó-

lag visszanézve meg pláne látom, hogy rengeteg hasznom származott ezekből.

A vállalt feladatok teljesítése – vagy legalábbis a próbálkozások – közben pedig nagyon jól megismerhettem önmagam. Ráébredtem, hogy mik a gyengeségeim, mik azok a tulajdonságaim, amik igencsak hátráltatnak egy feladat végrehajtásában, vagy mik azok a célok, amik motiválnak, amikért lelkesedni tudok. A havi alkalmak pedig rendszert vittek az életembe, ami nagyon-nagyon jó dolog, főleg most, rendszer hiányában érzem ezt.

Bálint: A Vértézővel párhuzamosan készültem bérnyújtásra, és lelkileg épp mélypontra voltam. A megváltozott kapcsolati viszonyok miatt átértékeltem a fontos dolgokat az életemben. Ebben a helyzetben hívott Isten arra, hogy egészen Rá figyeljek, és oda menjek, ahova küld.

Az első félév remekül zajlott, minden alkalom után lelkileg feltöltődve tértem vissza Pécsre, s ennek gyümölcseit a bérálásomkor is tapasztaltam. S mintegy megkoronázva az első időszakot, a júliusi lelkigyakorlaton megkötöttem a Szeretetszövetséget. A Vértelős nagyon fontos sarokpontja lett az életemnek, nevelődtem általa. Bár voltak nehézségek a kezdeteknél, és nem volt könnyű felismerni, hogy pont azzal folytatom a vértelősítést, ha elhagyom az országot egy időre. Összességében remek volt!

Bence: Számomra a Vértelős súlypontja az a gondolat volt, hogy önmagunkat neveljük, de közös erővel, egymás segítségével, és ez által többre megyünk, mint egyedül. Adott találgatások a hiteles emberekkel. Adott megerősítést a sejtéseimben, és láthattam, hogy nem csak én gondolom és teszem így a dolgokat. Adott szervezett kereteket az önmagamra való figyelésre, tapasztalataim dokumentálására és megosztására, amely sokat segített a konkrét megvalósításban. Terepet adott a gondok és örömök megosztására, és az egymás hordozására.

És a végén a tapasztalatból bölcsesség lett, a küzdelemből erő, a lelkesedésből tett, a jó szóból barátság, az imádságból istenkapcsolat, a munkából gyümölcs. Megtanultam jól használni azt, ami adott.

MADRID 2011

„Verjetek benne gyökeret, épüljetekek ró és erősödjetekek meg a hitben.” (Kol 2,7)

ÜNNEPELJÜNK EGYÜTT

2011.10.15.
17:00

Kapd fel a családod,
hívd el a barátod,
Ha a szép ünnepeket szereted,
találkozzunk: itt a helyed!
Egy este nekünk -
együtt ünneplünk!

Cím: Óbudai Szalezi Kolégium,
Bp., Bécsi út 175.

Program:

Kertenich vetélkedő fináléja

Zene, tánc, játékok, meglepetések

Belépő: kányok tálca szendvics,
vagy tálca süti, fiúk üdítő
diák: 300.-, család: 2.000.-

információ:

www.schoenstatt.hu/unnep

SCHÖNSTATT 97 ÉVES